

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 3 OCTOBER 1930 N° 29

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

ZELFGENEZING

(Bij ons artikel over het
Juliana-kinderziekenhuis)

Een zaaltje in de baby-afdeeling van het Juliana-kinderziekenhuis. — Wie zou kunnen meenen, dat ook de allerkleinsten hier liefderijke zorg te kort komen?

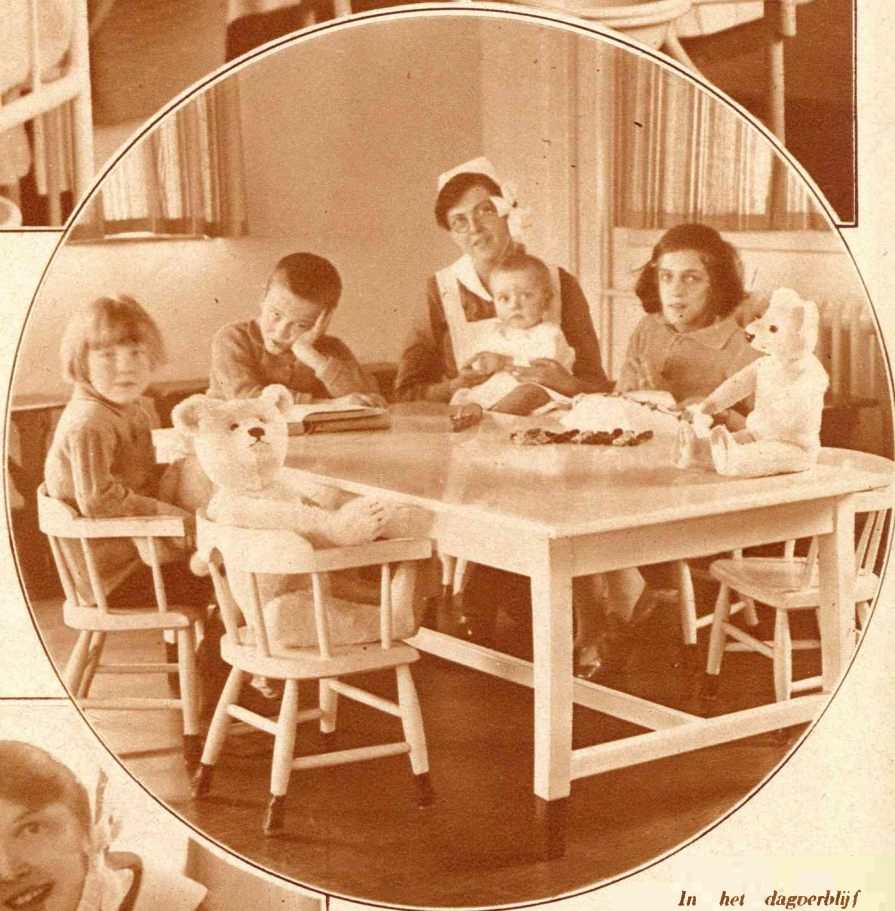
WAAR LIJDEN LICHT IS

Het is altijd met zekere beklemming, dat wij, gezonden, een ziekenhuis betreden. Met de eerste vage geuren der antiseptica in hall en gangen, bevangt ons die half angstige, half meelijdende huiver voor het vele, zware lijden, dat in al die kamers en zalen zwijgend of steunend wordt verduuld. En nog te ontstellender moet voor den leek de eerste gedachte zijn aan een kinder-ziekenhuis, waar alle patiënten toch al zoo hulpeloze babies en kleuters zijn, die in hun teere, prille kinderjaren, zoo meenen we, al te verduren krijgen het felle lichamelijke leed, waartegen mannelijke leeftijd en kracht nog niet of nauwelijks zijn opgewassen.

En daarom was zulk een weldadige verrassing voor ons het bezoek, dat wij dezer dagen op vriendelijke uitnoodiging brachten aan het nog te weinig bekende Juliana-Kinderziekenhuis, dat daar even idyllisch, landelijk en vrij, als beschut, droog en gezond gelegen is aan den duinvoet bij de Boschjes van Poot.

Wij leeren daar, in het begin met eenige verbazing, beseffen, dat het bij onze kleine lijdertjes niet in zulke mate als bij ouderen gaat om die

hevige pijnen, die ontarding van organen en weefsels ons bezorgen kan. Voornamelijk lijden zij onder afwijkingen in het gestel: schadelijke invloeden of onjuiste behandeling hebben hun weerstand verzwakt en

In het dagverblijf bij de herstellenden.

Baby's bad.

een ziekelijke aandoening, een toevallige of voortdurende infectie maken langdurige, nauwkeurige verzorging en behandeling noodig.

Laat ons op uw vraag, welk nut het nu heeft, die kleine patiëntjes in een afzonderlijke inrichting onder te brengen, slechts antwoorden met te wijzen op de bijzondere veiligheidsmaatregelen, die hier getroffen kunnen worden, vollediger en afdoender dan in eenig ander verplegings-instituut. Wegens de groote ontvankelijkheid voor besmettelijke aandoeningen bij het kind moet iedere onderlinge infectie

(die in een gewoon ziekenhuis lichter kan voorkomen) hier radicaal uitgesloten zijn.

Het spreekt vanzelf, dat een lijdertje aan een besmettelijke ziekte onmiddellijk in de daarvoor bestemde afzonderlijke barak wordt opgenomen. Behalve bepaalde gerechtvaardigde uitzonderingen wordt echter bovendien ieder binnenkomend patiëntje een tijd lang geobserveerd in een (al naar den aard der niet geheel uitgesloten infectiekansen) half-open of geheel-gesloten glazen box. Een onzer foto's geeft er een karakteristiek beeld van, hoe zoo'n box wat men er noemt een volledige verpleeg-eenheid is: d.w.z. de verpleegster vindt er alles, wat er voor de verzorging en verpleging van het patiëntje noodig is, zonder dat het eenig gebruiksvoorwerp met anderen gemeen zou moeten hebben. Zij behoeft dus op geen enkele wijze contact te brengen tusschen twee verpleegden. Want behalve warm en koud water, een uitgiet met waterspoeling, een opklapbaar verbed-raam, enz. vindt zij in iedere box zelfs afzonderlijke handdoeken en schorten, die zij alleen daár gebruikt.

En zóó lang blijft de nieuweling hier in observatie, tot iedere mogelijkheid uitgesloten is, dat hij nog eenige besmetting van buiten zou kunnen overbrengen op zijn medepatiëntjes.

Wel weinig behoeven wij u verder te zeggen tot verduidelijking van het opschrift, dat wij hier boven gaven. Een voor een kunnen onze foto's dien titel staven. Natuurlijk zijn kind noch ouders te benijden, wanneer zoo'n stumperdje zóó vroeg al bezocht wordt door die stille trawante van den dood, die ziekte is. En zelfs treffen we er van die arme wezentjes, wier vergaande uitputting of een enkelen keer scherpe pijn ons diep roeren. Maar meer dan ooit elders mogelijk was, wordt hier verlichting gebracht door de kunde der specialisten en de aan zorgende teederheid gepaarde routine der liefderijke verpleegsters.

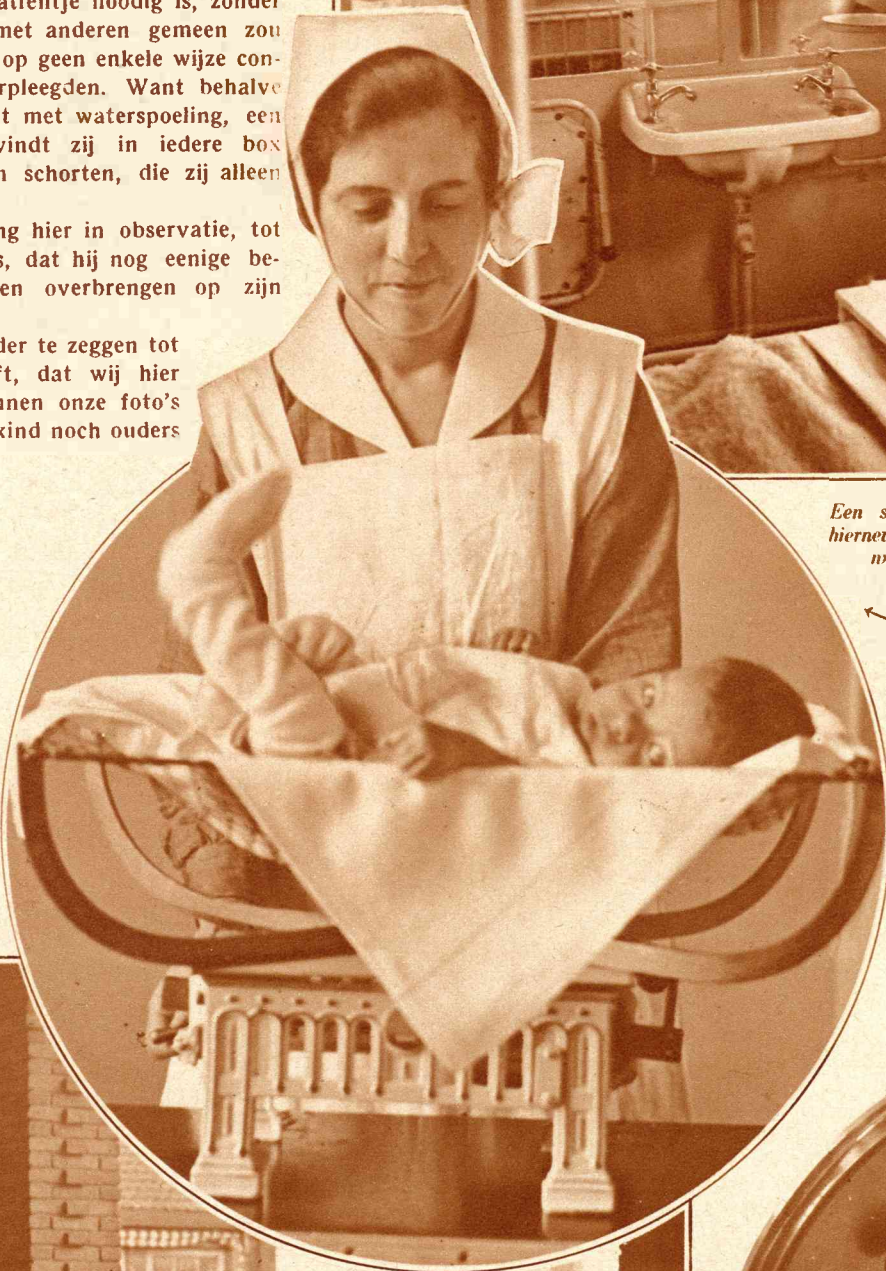

Een serie boxen van de innwendige afdeling, waarvan hiernevens de inrichting beschreven is. In de derde box wordt geplagd ter eere van de jarige bemoenster.

← Gewogen en wel niet te licht bevonden.

Weet u, wat als een bijzondere merkwaardigheid opvalt in deze inrichting? Dat er van die vele, vele kleine en zieke kinderen, bijna geen enkel schreit. „Dat komt”, luidt natuurlijk de met voldoening gegeven verklaring, „omdat de kinderen hier niet bedorven worden, zooals de ouders al te licht doen, maar precies behandeld, zooals het moet.”

F. d'ALBEMARLE.

Een gezellig middaguurtje in de ruime loggia, die zulk een decoratief uitzicht geeft op de mooie Vogelwijk.

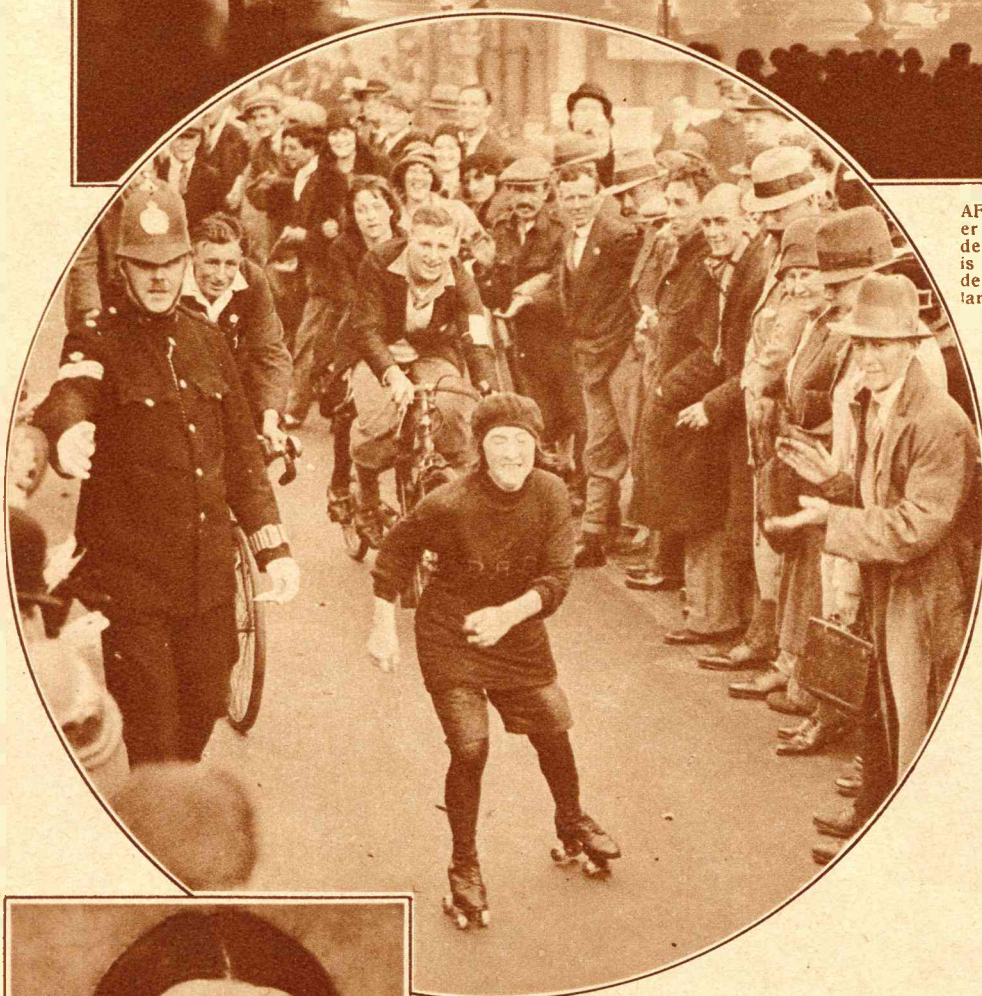
Wie zorgt zóó vroolijk voor een honderdkoppig gezin?

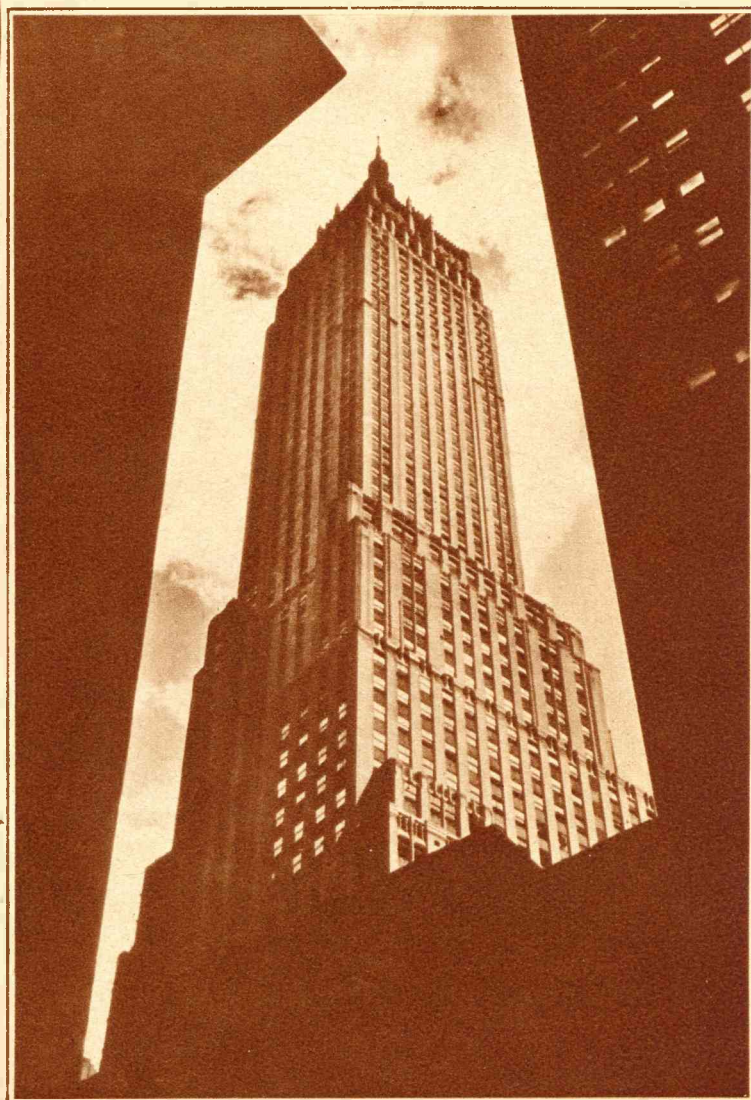
AFSCHEID VAN DEN ZOMER — De vuurwerken, die er 's zomers bij het Londensche Crystal Palace aan de Thames gegeven worden, zijn beroemd. Deze week is het laatste van 't afgelopen seizoen door duizenden en duizenden bijgewoond. En dat roem en belangstelling niet ongegrond zijn, ziet u hierboven.

Van over onze Grenzen

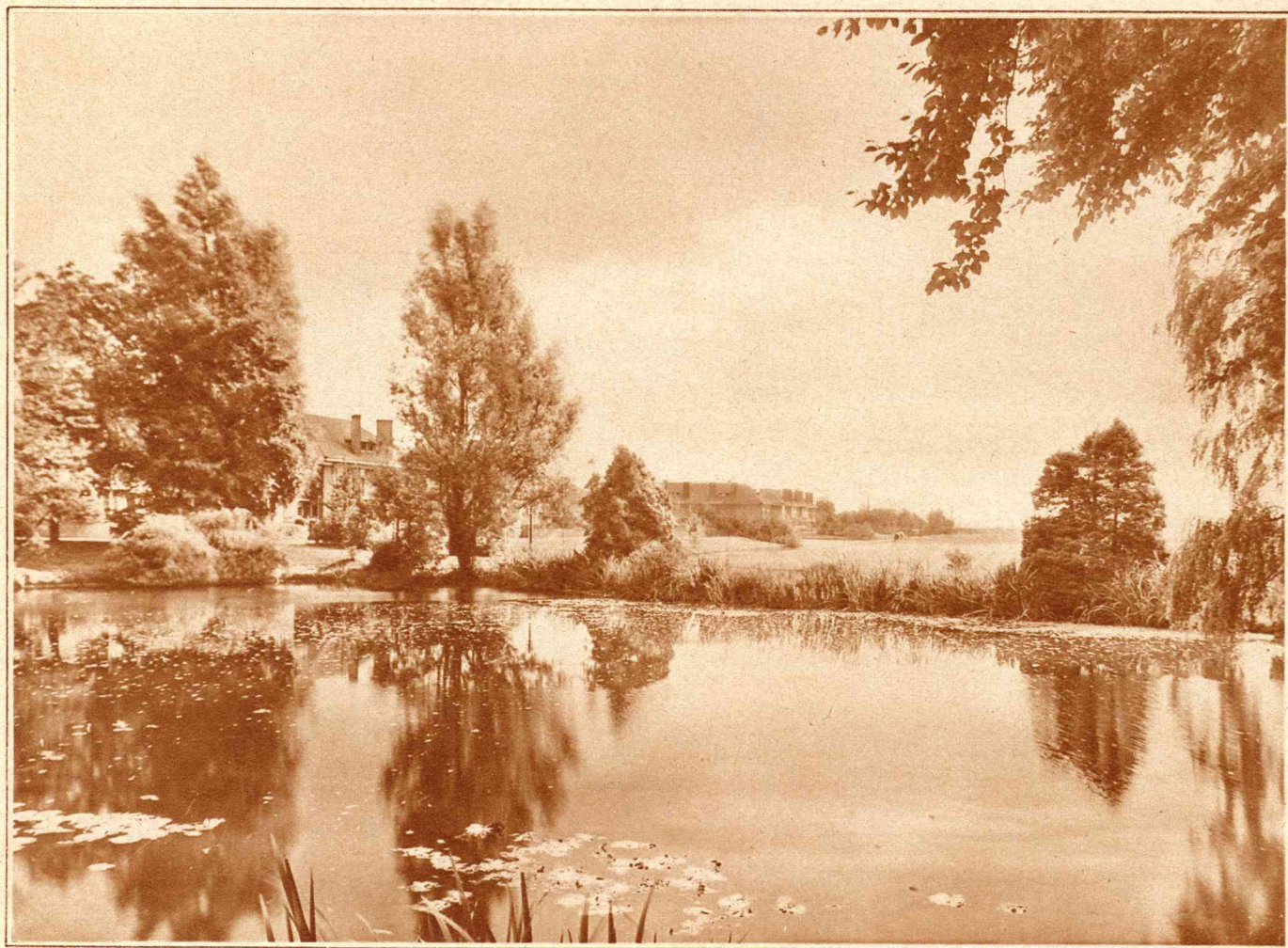

WEER EEN KAMPIOENSCHAP. — Miss L. Davy is voor de derde maal achtereenvolgende kampioene geworden in den Rolschaatswedstrijd voor dames, die te Londen jaarlijks gehouden wordt. Vier en een half uur kostte haar de afstand van Londen naar Brighton en zij bereikte soms snelheden van dertig mijl per uur. Haar eigen laatste record verbeterde zij met twintig minuten. Men ziet haar op onze foto hartelijk toejuichen bij haar aankomst te Brighton.

NIEUWE WERELD — Een fantastische opname van een New Yorkschen wolkenkrabber, geflankeerd door de indrukwekkende silhouetten van zijn naaste en even geweldige burens.

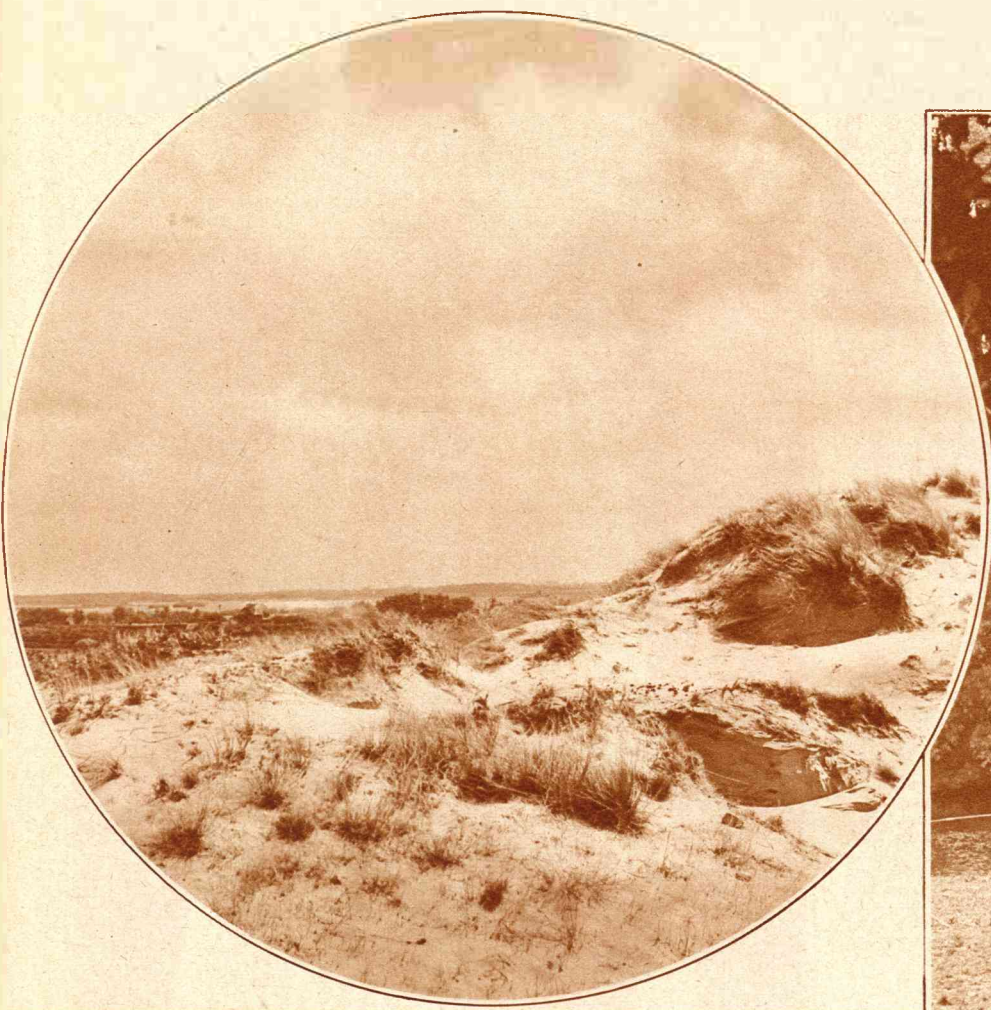

BRUID VAN DEN RIJKSTEN AMERIKAAN. Miss Elizabeth Altemus van Philadelphia is de vorige week te New York in het huwelijk getreden met John Hay Whitney, die voor den rijksten man van Amerika doorgaat. Hij erft van zijn vader twintig miljoen dollar.

Herfst tinten

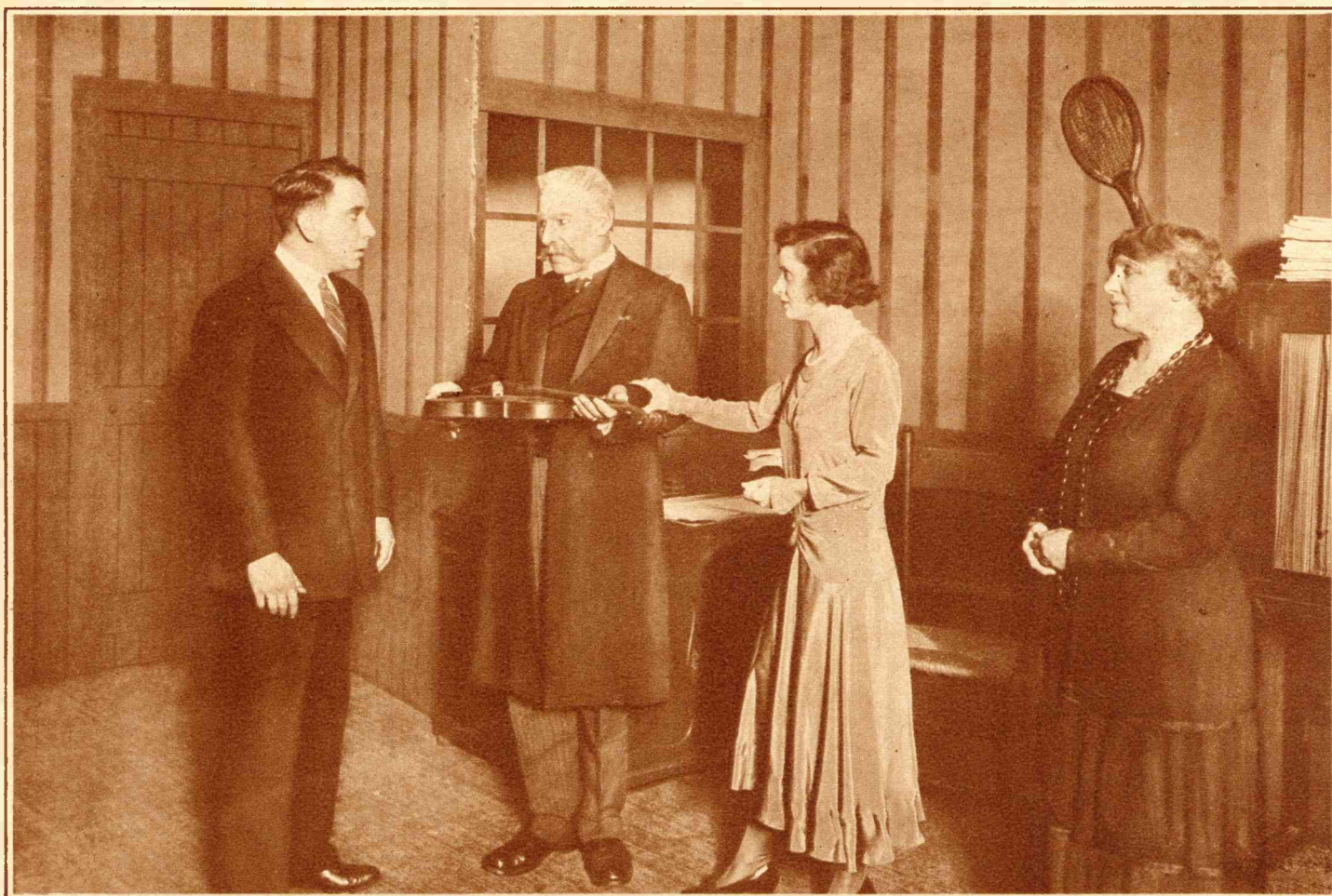
← Droomerig ligt het mooie
villapark achter de vijvers,
de weiden en het fraaie
geboomte van Marlot in
het wazige licht van dezen
zonnigen najaarsdag.

Hollandsch duinlandschap: de Wassenaarsche
geestgronden gezien van de duinen van Rijksdorp.

→ Het spel van kleuren en tinten aan den
oever van het Rijnspruijsche Bosch.

IK HEB EEN MENSCHGEDOOD. Het was te voorzien, dat een werk als dit van Maurice Rostand en Alfred Savoir weerklank vinden moest in deze dagen, nu meer dan ooit de afkeer groeit van het moordbedrijf, dat in den grond oorlog is. — En eenmaal aangenomen het op z'n minst wat vreemde zielsconflict van den oudsoldaat, dien Jan van Ees prachtig gespeeld heeft, is de ontwikkeling van het thema als bepaald boeiend en spannend te roemen, terwijl de pacifistische strekking niet al te hinderlijk en zeer menselijk aanspreekt. Onze fotohierboven geeft het moment uit het tweede bedrijf weer, waarbij de vader van den gesneuvelde onbewust diens viool aan zijn moordenaar aanbiedt. V.l.n.r. Jan van Ees, die als de moordenaar zichzelf overtroffen heeft, Louis van Gasteren, die de rol van den vader met veel beheersching speelde, Carla de Raet als de verloofde en Dora Haus als de moeder.

IK HEB EEN MENSCHGEDOOD. — De verloofde van den gesneuvelde (Carla de Raet) heeft het geheim van den jongen Franschen vriend ontdekt en onttokt hem de bekentenis, dat hij de moordenaar is.

Haagsche Kroniek

Zonnetijdpraatje — Den dag langer maken? — De consequentie van 'n idee — Licht! — Een onontdekt oerovoud midden in de stad — Jan de Witt z'n schoenen — Onze winkel-paleizen — „Nummernegeenhonderdzeuwentachtigduizendzeshonderdvierenvijftig alstublieft.”

Als deze kroniek het licht ziet, zal 't slechts kunstlicht zijn. Want dan staan we aan den vooravond van den zonnetijd! Als 'er heelemaal geen zon meer te bespeuren valt, spreken we van zonnetijd, immers dan loopt de klok aan den wand („aan de wand”, zou minister Terpstra zeggen, maar ik spring zoo roekeloos niet met m'n ennetjes om! „Bezuinigen”, zegt de troonrede, dus...!) maar dan loopt de klok aan den wand weer gelijk met de Groote Gouden klok, die er aan den hemel hangt, met de zon!

En of we nu wel zóó gebaat zijn geweest, in den afgeloopen zomer, met dit na-oorlogsch tijdsverschil? 'k Ben zoo vrij daar hevig aan te twijfelen.

De meeste zomerdagen — wat?! — zomermaanden brachten we onze avonden door in de

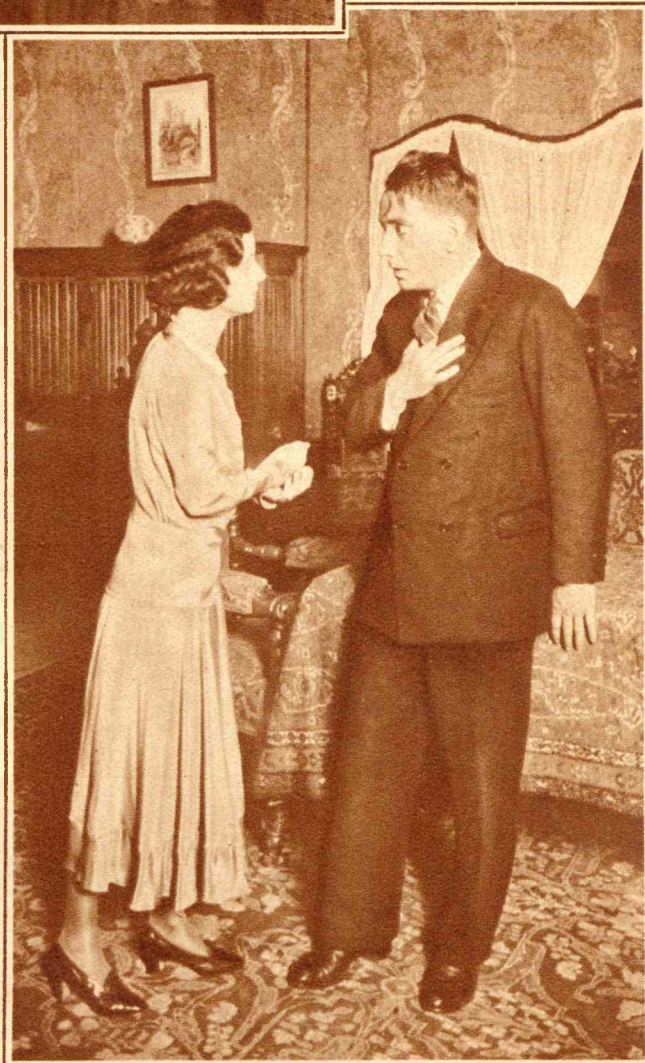
bioscoop, blij als we waren, de regen-duisternis te kunnen ontvluchten in de duisternissen van filmiland, die we.... beter begrepen — En toen het 95° heet was — als dan de gloeiende zonneschijn zoo 's avonds tegen tien eindelijk onze slaapkamer uitdraaide — och arme — hadden we toen maar wintertijd gehad. Neen, de zomertijd van dit jaar was al even beroerd als de tijd van den zomer.

En als dit oorlogssouvenir, waarvan ik het nut niet begrijp, werd opgeruimd, ik zou er niet om huilen.

Den dag langer maken?
't Is toch geen damesjapon!

De Hoogerwaarde heer H. A. Th. van Dam, Deken van 's-Gravenhage en pastoor der St. Jacobuskerk aan de Parkstraat, heeft uit de laatste functie ontslag genomen om zich te vestigen op St. Antoniusshove te Voorburg. In hotel De Twee Steden werd door zijne parochianen een afscheidsavond belegd, waarop decheidende herder op ondubbelzinnige wijze voor zijne verdiensten gehuldigd is.

Wat je 'r aan één kant aanmaakt, kom je tòch aan den anderen kant te kort.

En consequent doorgeredeneerd: waarom den kalender niet verzet? Dan eten we met Kerstmis aardbeien en hebben in Augustus sneeuwballen en influenza.

Zouden we 'r mee opschieten?

Even weinig als met dat gepruts aan de klok!

Het Buitenhof vraagt meer licht. Kunstlicht natuurlijk. Want overigens wordt het meer dan voldoende bestraald door het licht dat er van 't Binnenhof geregeld straalt uit de vensters van de Kamers. Hoewel ook dat vaak licht is, dat de duisternissen niet begrijpen en neem 't ze kwalijk?

Maar 't Buitenhof dan, wil meer licht, want met de lichtfeesten is gebleken, dat de aantrekkelijkheid van dat fraaie plein er zeer door wordt verhoogd.

Meer licht!

Het kan de stad slechts ten goede komen. Is er het één, dan komt spoedig het ander, dus warm beveel ik het adres der Buitenhovelingen, ingediend bij B. en W., aan.

Dan moet volgen het Voorhout, „het deftigste plein van Europa” wel genaamd, maar waar het na zonsondergang een on-ontdekt oerwoud gelijkt.

Licht in de Hollandsche Ville-Lumière! In de Hollandsche Lichtstad, die de laatste tien jaren des avonds meer en meer is gaan lijken op *Baarle-Nassau bij nacht*.

De Plaats!..

Fraai stadsplein van onze City. Als Jan de Witt er niet op 'n voetstuk stond, schopten we 'm de teuten van z'n schoenen. Zoo donker is 't er 's avonds.

Het Plein! Brandpunt van de Residentie; brandpunt van een stad met vier-en-'n-half honderdduizend zielen — 't is er na achten 'n kerkhof. 't Eenige licht, dat er schijnt — het is 'n straaltje, dat er verstolen glipt tusschen de gordijnen van de Witte, door 'n vluggen kellner slecht gesloten. Komt er vandaag of morgen 'n langzamere, dan is ook dat licht van *het Nederlandsche Plein* verdwenen.

Ville Lumière?

Ville Obscure!

Ons winkelpaleizen-complex is met één vermeerderd.

Vroom en Dreesmann opende naast Asta z'n nieuwe zaak. En de city is er danig mee verfraaid. Trots glimt de granieten gevel op dit vitale, dit levendige stads-gedeelte. Grootsch strekt zich de „passage” van Spui naar Spuistraat in het fonkelende licht uit de tientallen etalages. 'n Grootsteedsche hoek werd het daar met de kleurige verlichtingen op de Kapelsbrug, waar het volle stadsleven tintelt en klopt. Heck, de Kroon, Asta, V. & D., Voss, Nederland, Modehuis — deze kloeke gebouwen, badend in 'n zee van fonkelend licht, zijn daar in enkele jaren een complex gaan vormen van trotschen stadsbouw, dat den Hagenaar slechts bekoren en vleien kan.

5 Januari a.s. krijgen we nieuwe telefoonnummers. Onze nummers, die in de tienduizenden tellen, gaan tellen in de honderdduizenden.

'k Zal niet zeggen: 't stáát! 'n Dertigduizend telefoon-abonné's met één nummer „*millioen*” (op eentje na slechts)... 't stáát! En wat ik zoo leuk vind, zoo ècht, we kunnen aan het postkantoor

Het monument van Ot en Sien, dat in ons Zuiderpark de herinnering zal levendig houden aan den grooten Haagschen paedagoog Jan Ligthart, is Vrijdag jl. door H. K. H. Prinses Juliana onthuld. Een foto van het monument na de onthulling met den krans der Prinses.

Prof. Casimir geleidt H. K. H. Prinses Juliana naar het monument.

formulieren bekomen om ons gewijzigd telefoonnummer aan onze relaties op te geven, voor..... $1\frac{1}{2}$ cent per stuk! Je kunt ze 'r zelf niet voor maken, zeg ik maar. Hoewel, we hebben om 'n nieuw nummer *niet* gevraagd. Het tarief is hier duur genoeg en ik had minstens verwacht, dat de Centrale die dingen voor ons wel betaald zou hebben. Maar — 'n mensch kan zoovéél denken.

Watzeggu?

Gelukkig dat we automatisch telefoneeren.

„Juffrouw, mag ik even nummer negenhonderd - zeuvenentachtig-duizendzeshonderdvierenvijftig als-tublieft?” -- zou anders 987654 maal de kans hebben voor 'n verkeerde aansluiting en dan zou je beter zelf even met den *sneldienst* van lijn elf kunnen gaan, waarop je 'n halven dag wachten moet, voor ie *snel dient*!...

Neen, alle gekheid op 'n stokje: 't is in orde hier! Vooral als de H.T.M. zoo scheutig zou zijn met 'r tramwagens als de telefooncentrale met 'r.... nummers.

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 29 September 1930

De Mannenzangvereniging Crescendo te 's Gravenhage. dir. Otto de Nobel, mocht Woensdag j.l. haar negende lustrum vieren.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Blackstone sloop naar de deur, opende ze, stond 'n oogenblik stil op den drempel van Mrs. Pock's kamer. Toen ging hij resoluut die kamer binnen en deed de deur achter zich dicht. **No. 7**

Op een kleine, vurenhouten tafel naast het bed lag schrijfmateriaal. Willard, die bijna even wit zag als de vrouw zelf, schreef haastig een paar regels.

„Ik zal het u voorlezen,” zei hij daarna. Zij stemde toe door haar oogleden telatenzakken. Hij begon met heesche stem te lezen:

„Aan allen, wie het aangaat:

Na mijn dood belast ik Andrew Atherton, te Globe, Arizona, met de zorg voor mijn kleindochter Rita, totdat zij meerderjarig is.” Maar de naam, dien hij geschreven had, was „Willard Blackstone” en de aangeduide stad was niet „Globe, Arizona”, maar „East Bradmere”.

„Hier moet u teekenen, Mrs. Holiday,” drong hij aan en overhandigde haar de pen. „Dan is deze zaak ten minste beklonken.”

Hoewel zij bijna niet in staat was, haar vingers rond den penhouder te krommen, speelde zij het ten slotte klaar, „Mathilde Holiday” neer te schrijven.

„Nu ga ik de huwelijksacte opzoeken,” zei Blackstone, terwijl hij het papier zorgvuldig in zijn zak borg.

„Dat is ten minste één ding klaar,” troostte hij zichzelf.

Hij ging naar de kast en opende de deur. Een stelletje afgedragen kleedingstukken was er aan haken opgehangen en daaronder stonden drie paar totaal versleten schoenen.

Ha, daar lag ook het taschje! Terwijl hij zich boog en het ding naar zich toe trok, beefden z'n handen.

Z'n oogen begonnen te stralen, toen hij een bundeltje brieven te voorschijn had gehaald, dat was saamgebonden met een geel lint. Aanstonds herkende hij het handschrift van Francis Atherton. Hij liet het stapeltje zonder meer in zijn jaszak glijden.

Het volgende oogenblik bevond hij zich weer in de tegenwoordigheid der vrouw, thans in het bezit der perkament geschreven acte, die den vrede van de Blackstone-kliek bedreigde. Willard was niet zoo dwaas om zich te verbeelden, dat hij zonder gevaar handelde. Goeie genade, dat gevaar was werkelijk niet gering! Als de vrouw van haar ziekte herstelde, dan was hij verloren. Maar zij had niet één kans op de millioen om nog ooit dat bed te verlaten. Een wonder — och kom! Wonderen gebeurden er in deze dagen niet meer. Van onder zijn wimpers wierp hij een steelschen blik op haar.

Zij deed haar oogen niet open, terwijl hij het papier onderzocht.

Op dat papier werd vastgesteld, dat Lona Holiday met Francis Atherton was getrouwd in een kleine stad van den Staat New York. Een eigenaardige aandoening overviel Willard, toen hij de handtekening van Francis Atherton gewaar werd. Hoevele malen had hij dien jongensachtigen krabbel gezien bij een handtekening op de rugzijde van Blanche's chèques! Woede tegen zijn overleden zwager kookte in zijn hart. De haat tegen dien gestorven man, die zijn trotsche zuster Agnes had weten te veroveren, begon zich ook uit te strekken over de vrouw, die daar op het bed lag, en het meisje beneden met het glanzend ravenzwarte haar en de donkere zigeuner-oogen.

Het papier knetterde in zijn magere vingers. Hij staarde de vrouw aan. Langzaam, als kostte het haar groote inspanning, hief zij hare oogen op naar zijn gelaat.

„'t Is nu heelemaal in orde, nietwaar?” fluisterde zij schor.

„Zeker — volmaakt in orde! Dit stuk kan onmogelijk weerlegd worden. Ik zal den naam „Atherton” voor uw kleindochter oepschen.”

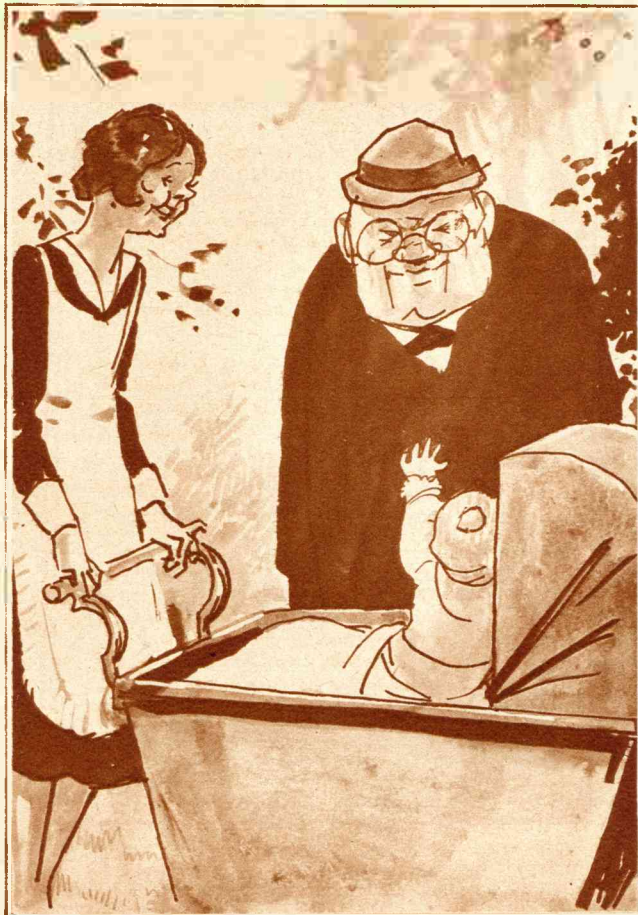
„O ja, doe dat!” viel zij hem fluisterend in de rede. — „U — u is wel heel erg goed!”

Hij vouwde de acte zorgvuldig op, gereed om ze weg te bergen bij het stuk van de voogdijschap.

„Ik zal dit papier meenemen,” zei hij op een toon, alsof hij met deze woorden afscheid wilde nemen.

„Neen!” hijgde zij. „Ik moet — u moet — neen,”

Professor Priem Pruttelt:

„Merkwaardig, zoo weinig als die baby en ik van gelaatsuitdrukking verschillen.”

neen — o, lieve hemel, wat wilde ik u ook weer zeggen?”

Zij probeerde zich op te richten. Willard's pols klopte onstuimig en hij vertrok zenuwachtig z'n magere vingers, terwijl hij gadesloeg, hoe zij daar worstelde en als verstikt in de kussens terugviel! Een blauwachtige tint verspreidde zich rond haar wijd geopenden mond. Was dit de dood? Hij voelde zich tot in z'n haarwortels verkillen. Gejaagd perste hij het gewichtige stuk in z'n zak, keerde zich om en liep ijlings de trap af.

Hij stapte de eetkamer binnen en vond deze ledig. Waar was het meisje? Had zij voor luistervink gespeeld? Hij durfde niet heengaan, zonder een woord tot haar gezegd te hebben.

„Ben jij dat, Rita?” klonk een stem, wrevelig en ongeduldig, uit een kamer, waarvan de deur op een kier stond. „Wie is dat? Rita!”

Willard hield zich doodstil. Hij wachtte en wist zelf niet, waarom. Door het venster zag hij Rita Holiday voorbijschieten achter een grooten hond aan en hij slaakte een zucht van verlichting.

Wederom riep de stem:

„Wie is daar in de eetkamer? Ben jij het, Rita?”

Rita kwam hem tegen, toen hij het huis verliet. Hij zag zóó bleek, en zijn trekken waren zóó gespannen, dat zij ervan schrikte.

„De hond van Wade, Copperhead, maakte jacht op onze kippen,” legde zij hem met heesche stem uit. Haar ademhaling ging snel; 's mans uitpuilende oogen en vale bleekheid deden haar het ergste vreezen. „Ligt mijn grootmoeder op ster-ven?”

„Geen kwestie van!” haastte hij zich te antwoorden. „Omdat ze zoo bleek ziet, denkt u zeker, dat ze gevaarlijk ziek is, maar dat is niet het geval. Laat Mr. Pock een goeden dokter voor haar halen.”

Daarna staarde hij haar zwijgend aan en dat zwijgen duurde angstwekkend lang, omdat hij niet wist, welke woorden hij moest kiezen voor zijn afscheid.

„Luister eens, m'n beste kind,” zei hij eindelijk op zoetsappigen toon. „Je wenscht, dat je grootmoeder spoedig beter wordt, nietwaar? Natuurlijk wensch je dat! Welnu, toen ik haar verliet, sliep ze! Ze is heelemaal uitgeput en heeft behoefte aan rust. Stoor haar niet, als ze u niet roept. Ze zal over 'n paar dagen kunnen opstaan.”

„O, wat maakt me dat gelukkig, mijnheer!” riep Rita uit. „De dokter komt zoo nu en dan, maar ik geloof, dat u meer voor haar gedaan hebt dan welke dokter dan ook zou vermogen, aangezien ze sinds haar thuiskomst zoo goed als niet geslapen heeft.”

„Ik geloof, dat ik haar geholpen heb,” antwoordde hij, „en ik zal over een paar dagen terugkomen, wanneer de zaak geregeld is, die me vandaag hierheen heeft gebracht. Dan — dan zult u reden tot blijdschap hebben.”

Na deze woorden wandelde hij weg en keek zelfs niet één keer meer om naar het meisje, dat hij van haar recht wilde berooven. Hij klauterde in de automobiël en had spoedig de snelheidsgrens overschreden, als ging het erom, aan 'n zeker verwijtend gefluister te ontkomen. Hoe ezelachtig had hij zich gedragen door met Mrs. Pock te gaan spreken! Waarom gaf hij toch altijd zoo toe aan z'n opwellingen? Hij had zich heelemaal niet aan die kiffieke vrouw moeten vertoonen, laat staan tegen haar praten. Toch had z'n denkbeeld hem deugdelijk toegeschenen — n.l. om Mrs. Holiday vóór te zijn, ingeval ze genoegzaam herstelde om zelf te kunnen spreken.

Het was geruststellend te kunnen bedenken, dat de dingen, die hij Bella Pock had toegefluisterd, haar met rechtmatige verontwaardiging hadden vervuld, en ook herinnerde hij zich met voldoening haar plechtige aanspraak op stipte bescheidenheid, en haar belofte, dat ze nooit zijn naam zou noemen en nooit de bron zou vermelden van de boosaardige inlichtingen, die hij haar had verschaft.

HOOFDSTUK XI — BEWOGEN UREN.

In het huis der Pock's had een nieuwe wereldburger zijn intrede gedaan en de kleine Benno was een veeleischend persoonje, dat alle aandacht voor zich in beslag nam. Hij was de zevende spruit van het gezin. In de voorbijgegane jaren waren Bill en Bella zes kinderen geschonken en weer van hen weggenomen. Zij rustten onder de iepenboomen op het kleine kerkhof, dat even buiten het stadje lag. Vaak had Rita op haar wandelingen peinzend bij deze kleine graven gestaan. Ze waren zoo aandoenlijk smal en lagen daar zoo eenzaam. Hoe vurig had ze nu gebeden, dat de kleine Ben in het leven mocht blijven!

Haar grootmoeder lag gedurende eenige dagen geheel buiten bewustzijn. Toen, op een morgen, meende Rita, dat ze boven eenig geluid hoorde. Met trillende knieën haastte zij zich de trap op naar de ziekenkamer. De oude vrouw leek in een diepen slaap gedompeld. Wat was ze bleek! Bleeker dan de peluw, waarop ze lag uitgestrekt! Rita wenschte innig het dierbare gelaat te kussen, maar neen, ze mocht zelfs niet op de geringste manier de milde sluimering verstoren, die over de lieve zieke was neergedaald. Geen oogenblik van haar rust mocht haar ontnomen worden.

Eindelijk bewoog zich de gedaante op het bed. De ingevallen oogen openden zich.

„Grootmoedertje,” stamelde het meisje met gebroken stem, „u zult spoedig beter zijn. Ja zeker! De man heeft het gezegd!”

De vrouw spande tevergeefs al haar krachten in, om overeind te komen.

„Waar is hij heengegaan?” mompelde zij. „Hij had het papier niet moeten meenemen. Hij zou het kunnen verliezen. Rita, loop hem achterna. Hij is juist de trap afgegaan. Zeg hem, dat ik dat papier nodig heb. Zeg hem, dat ik anders niet kan slapen. Het is alles, wat ik heb om te bewijzen, wie je bent. Hij heeft het tegen mijn zin meegenomen. Maar hij zal terugkeren. Hij zal ons helpen, Rita. Hij zal je alles vertellen over je vader en je moeder. Wat is dat? Wie hoor ik daar schreien?”

„Dat is kleine Benno, grootmoeder, het kindje, dat Bill en Bella hebben gekregen.”

Een zwakke hand werd opgeheven, en Mrs. Holiday fluisterde:

„Ga aanstonds naar beneden, Rita, en zie, of je niet kunt helpen.”

„Dat zal ik doen, maar ik kom aanstonds terug, grootmoedertje,” en als een wervelwind vloog Rita de trap af.

Rita had wellicht een half uur met den kleinen baas op haar schoot gezeten — zij had elk idee van tijd verloren — toen de deur openging en Bill verscheen. Zóó ontdaan stond zijn gerimpeld gelaat, dat Rita's hart op 'n vreeselijke wijze begon te kloppen.

„Bill!” hijgde ze.

Zijn tanden klapperden op elkaar. Eindelijk gelukte het hem, te stamelen:

„Wie is er 't laatst hier geweest, Rita?”

„Een man om grootmoeder te zien,” antwoordde zij. „Hij ging naar boven, en grootmoedertje zegt, dat hij een papier heeft meegenomen, dat ons toebehoorde.”

„Wat voor papier?” vroeg Bill.

„Ik weet het heusch niet. Ze heeft het mij niet gezegd.”

Haar armen sloten zich vaster om de baby en op ernstigen toon ging zij voort: „Het was iets over mijn vader en moeder. Méér heeft grootmoedertje niet gezegd. De man zal terugkomen en dan zullen we alles weten.”

Bill's getaand gezicht leek nog steeds als door den donder geslagen.

„Heeft hij Bella gezien?” blafte hij.

„Welnee! Natuurlijk niet!” antwoordde zij.

„Hij ging naar boven en ik heb beneden in de eetkamer langen tijd op hem zitten wachten. Maar toen zat de hond van Wade eensklaps onze kippen achterna en moest ik even naar buiten om hem weg te jagen.”

„Weet je zeker, dat hij Bella niet gezien heeft?” drong Bill aan.

„Hij heeft heelemaal niet over Bella gesproken. Hij zei alleen, dat het hem speet, dat zij zich niet goed gevoelde, maar dat hij gekomen was om grootmoeder te zien. Dat is alles!”

Nog nooit was Bill zóó ontsteld geweest, nog nooit had hij zóó op een tragisch kruispunt gestaan, niet wetend welken weg hij moest inslaan. Het was, of al zijn krachten hem begaven. Zijn rug boog zich en zijn tred was langzaam en sleepnd, alsof hij een onverbiddelijk onheil zag naderen.

„Bella wenscht je 'n oogenblik te spreken,” zei hij somber. „Geef den kleinen kerel maar even hier.” Rita keek zóó verschrikt, dat hij op heeschen toon voortging: „Die arme Bella is op het stuk van fatsoen werkelijk wel wat al te nauwgezet. Zij komt er op die manier somtijds toe, rare dingen te zeggen.” Hij mopperde binnensmonds nog zachtjes voort, terwijl hij onhandig ging zitten, met den zuigeling over z'n knieën gestrekt. „Ik had nog liever 'n schotel ongere stokvisch met 'n pond

Spaansche peper in m'n maag, dan dat ik zat opgescheept met zoo'n overdreven fatsoenlijkheid, die niets anders dan vergiftig onkruid is. Ga nu maar, beste meid, maar kom hier terug, als Bella met je klaar is.”

In angst en verwarring sloop Rita op haar teenen naar de slaapkamer van Mrs. Pock, die nog met een lichte griep te bed lag.

Bella hief een zwakke hand op en wenkte haar naderbij.

„Maakt Benno het goed?” vroeg ze zachtjes.

Een knik was het antwoord. Het meisje kon geen woord uitbrengen. Een prop in haar keel, die zich maar niet liet verzwelgen, belette haar het spreken. Een voorgevoel van onheil hield haar bevangen.

„Ik heb je iets mee te delen, Rita,” ging Bella voort. „M'n fatsoen verplicht me daartoe. Bill is het daarin niet met me eens, maar hij heeft ongelijk. Bill zegt, dat het altijd nog vroeg genoeg is om slecht nieuws over te brengen. Maar eenmaal

De Vrouwelijke IJdelheid

„Vrouwen denken enkel aan de mode,
vrouwen leven enkel voor haar kleeren,
opschik is hun alles, — ga maar vragen
aan mijn medesla... getrouwde heeren.
Vrouwen zijn een zegen, maar ze kunnen
je zoo ongelooflijk irriteren,”
sprak Jan Grijs, „door 't eindeloze rekken
van den tijd, dien ze aan toilet spendeeren.”

En zijn vrouw is Zondag tegen zessen
opgestaan, en aan het werk gegaan.
koken deed ze, méér dan op een werkdag.
stoffen ging ze, veegde vloeren aan,
met een blij gezicht had zij al bijna
drie uur lang met vuur haar best gedaan.
toen hij zich amper had gemasschen
en de handen aan zijn haar ging slaan.

Dan, gelijk een schoolknaap of geleerde,
die met zijn probleem maar niet kan slagen,
stond hij lang te zoeken in zijn boorden
naar 't model, dat 't meeste merd gedragen;
drie kwartier stond hij zich met het leggen
van een fraaien dasseknoop te plagen,
om vervolgens van zijn Zondagsch jasje
kalm de fijnste stoffes weg te vagen.

Na een zorgzaam strekje aan de schoenen
en een teeder veegje aan het haar
volgt de eind-inspectie voor den spiegel,
met een laatste kneepje hier en daar.
„Vrouwtje,” riep hij toen, „wil je je reppen?
Steeds dat late komen van 'k zoo naarl!”
„Ja schat,” riep de vrouw geduldig, want ze
stond om kwart voor tien al kant en klaar.

F. STANS.

moet je het tòch hooren. Ik heb het tegen Pock gezegd en ik zeg het ook tegen jou: ik heb altijd gedacht, dat er met je ouders iets niet in den haak is geweest!” Ze hield even op en liet haar vermoeide hoofd in de palm van haar hand zinken. Toen zei ze: „Rita, je hebt eigenlijk niet het recht, met opgeheven hoofd te loopen.”

Rita staarde haar verschrikt aan. Die woorden verjoegen voor het oogenblik alles uit haar gedachten: Bella's grauwe en vermagerd gezicht, de baby in de keuken en z'n behoeften, haar doodzieke grootmoeder op de bovenverdieping — behalve het schrikbeeld, dat ze niet meer het recht had, met opgeheven hoofd te loopen. Zij kon echter niet bevroeden waarom en derhalve zei ze:

„Maar je hebt toch altijd gezegd, dat ik zoo'n leuk en vroolijk schepseltje was, nietwaar Bella? En dat je me zoo gaarne om je heen hadt? Bill heeft dikwijls gezegd, dat hij véél van me hield.”

Bella haalde diep adem. Zij was als een heeleboel andere menschen: wanneer de plicht roept, ontzien zij niets en niemand!

„Zeker, dat is zoo!” gaf zij toe. „Iedereen moest wel van je houden. Maar dat heeft er heelemaal niets mee te maken.” Mrs. Pock schraapte haar keel. „Ik herhaal het: dat heeft er geen steek mee te maken! Om het nu maar ineens te zeggen, Rita: je vader is een oneerlijk bankroetier geweest!

Daarom mag jij je hoofd niet meer rechtop dragen. Als Mr. Worth dat geweten had, dan zou de medaille je neus zijn voorbijgegaan. Ik verzeker het je, Rita: voor het kind van zulk een man is er eigenlijk geen plaats onder fatsoenlijke menschen. Je kunt het ze niet kwalijk nemen, als ze hun hoofd omdraaien, als ze je ontmoeten. Jij zult nooit trouwen, jongeuffrouw, want geen behoorlijk man zou je willen hebben. Als je mijn kind was, dan had ik je liever dood gezien. Maar dat is 'n onmogelijke veronderstelling, want ik ben te fatsoenlijk. Ga nu tegen Bill zeggen, dat hij mij een kop thee brengt.”

Als in een droomtoestand ging Rita heen. Haar beenen leken niets anders dan bewegende staken, haar armen blokken vleesch zonder gevoel. Zij had een beängstigende gewaarwording in haar oogen, als stond zij op het punt het gezicht te verliezen. Ze strompelde als een blinde naar de keuken. Al de wondervolle droomen van het leven en z'n heerlijkheden waren verdwenen in de schaduwen van Bella's donkere slaapkamer. Haar triomf op Bradmere's hogere-meisjesschool smolt weg als zand, dat in een gaatje loopt.

Bill zag haar nieuwsgierig aan, toen zij de keuken binnentrad. Hij was juist bezig, z'n zevenden zoon onder de wollen deken een heete luier aan te doen. Bij het zien van het meisje werd hij tot in het diepst van zijn wezen geschokt. Zij leek wel een tragische geestverschijning, die van de eene verpletterende smart in de andere viel. Zij scheen hem niet eens te zien. Haar donkere oogen stonden glazig als bij een slaapwandelaarster.

„Rita, och m'n kleine Rita!” riep hij vol deernis uit, terwijl z'n hand de deken gladstreek.

Zij staarde hem aan en huiverde.

Dikke tranen sprongen in z'n oogen. Wat kon hij zeggen tot z'n kind, om de kwelling te verzachten, die haar wangen en lippen van alle kleur had beroofd?

„Kom maar eens hier bij je vadertje Pock,” zei hij met heesche stem. „Ben ik al niet 'n vader en 'n moeder voor je geweest, toen je nog nauwelijks vermocht te loopen? Kom eens gauw hier en huil maar niet, m'n lieveling.”

Huilen! Zij had geen traan meer te storten, geen enkelen. Al haar tranen waren opgesloten achter haar verstarde oogen.

In alle kalmte kwam ze naast hem staan, hoewel zij de hand niet scheen te zien, die hij haar toestak.

„Trek er je maar niets van aan, Ritie,” bracht hij met moeite uit. „Denk er zelfs niet aan. Ik heb tegen Bella gezegd, dat een Rita Holiday niet in het minst kan gedeerd worden door wat haar vader ook mocht misdreven hebben. Bella heeft van de een of andere klets-kous 'n schandaalgeschiedenis gehoord. Ze wilde me niet zeggen, wie die klets-kous was. Alleen houdt ze staande, dat ze het verhaal reeds 'n tijdje geleden heeft gehoord. Het was een ellendige tijding, dat kan ik iedereen verzekeren. Ik zeg niet gaarne kwaad van m'n vrouw, de hemel beware me, maar ze had dat nieuws maar vóór zich moeten houden. Een of ander vrouwspersoon, dat haar tong maar niet in bedwang kan houden, moet haar dien onzin hebben ingefluisterd. Ik zou zoo'n mensch wel eens tien minuten met m'n knuisten willen bewerken. Ze zou er van lusten! Maar ach, Rita, kijk toch niet zoo treurig! Trek het je niet aan, lieveling! Tien tegen één, dat het niet waar is. Toe, ga zitten en neem de baby op je schoot. Ach, wat ben ik blij met m'n zoon! Erg dik is hij niet, vind je wel? De scheelziende wereld zou hem misschien 'n beetje mager noemen. Maar ik zeg, dat hij een schoonheid is! Kijk hem eens goed aan, Rita! Hij spartelt als een kikkervischje. Dat bewijst, dat-ie energie in z'n body heeft, evenals z'n vader. Ach, wat lijkt -ie veel op mij!” Hier hield hij op met het bluffen op zijn zevenden zoon.

Een rilling overviel hem. Hij had z'n mooie speech tevergeefs afgestoken. Rita staarde hem met wezenloozen blik aan. „Ach, Rita, m'n duifje,” riep hij angstig uit, „ach, m'n kleine meid...”

Toen zweeg hij. Het was nutteloos, de uitdrukking op haar gelaat te willen veranderen. Hij zag haar smeekend aan. Hoezeer hij het ook haatte, een vrouw te zien schreien, thans wenschte hij vurig, dat zij zou beginnen te huilen, hoe harder hoe beter. Het had hem niets kunnen schelen, al had zij geschreeuwd en om zich heen geslagen. Elke uitbarsting van woede zou te verkiezen zijn geweest boven die angstwekkende verstarring.

(Wordt voortgezet)

UIT VERVLOGEN EEUWEN

HOE ONZE SCHOOLSTRAAT

E ONZE SCHOOLSTRAAT MET DE ALOUDE VISCHBANKEN ER UITZAG OMSTREEKS HET JAAR 1750.

De Mummelsee in het Zwarte Woud, waar vele Nederlanders dit jaar hun vakantie hielden.

'n Kwestie van Temperatuursverschil

Hoogstwaarschijnlijk zagen slechts weinigen van de geregelde bezoekers van restaurant „Bucher” Ulric ooit aan 't werk. Hij was al lang voor tien uur klaar, en de groote stroom begon pas tegen twaalf.

Ulric was zooiets als de raamdécorateur bij „Bucher”. Natuurlijk was Ulric niet z'n echte naam; het zou tenminste al een heel toevallige samenloop van omstandigheden zijn als dat zoo was. Maar het is nu eenmaal 'n gewoonte van me, om menschen en zelfs plaatsen, die me interesseeren, zelf een naam te geven. Ik sta, zooals de romanschrijvers dat noemen, „alleen op de wereld”, en zal dat tengevolge van mijn loopbaan ook wel altijd blijven. Ik vind daarom, dat het mij best toekomt mijzelf een beetje te amuseren met namen geven.

In ieder geval kwam de naam „Ulric” dadelijk in mij op toen ik voor de eerste maal dien langen, beenigen kerel aan 't werk zag. Zijn donker haar was dun, en van achter en opzij gemillimeterd. Zijn oogen waren ook donker, bruin of groen; nogal koude oogen. Het vel van z'n gezicht leek strak getrokken om het been, de jukbeenderen staken ver uit en hadden datzelfde eigenaardig strakke. Ik kreeg altijd den indruk, alsof hij zich onder die gespannen huid had samengetrokken om er op een gegeven oogenblik als een heel ander wezen uit te springen. Men moet wel begrijpen, dat Ulric niet was als een van die keurige meneertjes die zijde en stof etaleeren 'n modezaken. Iederen morgen kreeg Ulric een versch blok ijs te bewerken. In een lange, witte rubberjas, hooge witrubber laarzen en handschoenen, hakte hij er op los. Soms werd het een fregat of een schoener met volle zeilen, soms een oceaanstoomer met windvangers en pijpen, die echte rookwolken achter zich lieten.

Ik heb hem dozijnen verschillende zeedieren uit het blok zien tooveren, en eens omstreeks Kerstmis een gebraden biggetje met een rooden appel in zijn bek. Ook werd het soms wel een mandje van ijs, dat hij daarna vulde met levende bloemen en vruchten, die er wat aardig in weerspiegelden. Iederen morgen om half tien stond ik even voor de ruit stil om Ulric aan 't werk te zien. In zijn wit rubber uitrusting en z'n bleek, beenig gezicht, zag hij er altijd koud uit, het leek wel of z'n bloed even bevroren moest zijn als de ijsklomp, dien hij be-

Vrij naar het Amerikaansch door Eveline Bos

werkte. Maar de man was een meester in zijn vak, dat viel niet te betwisten.

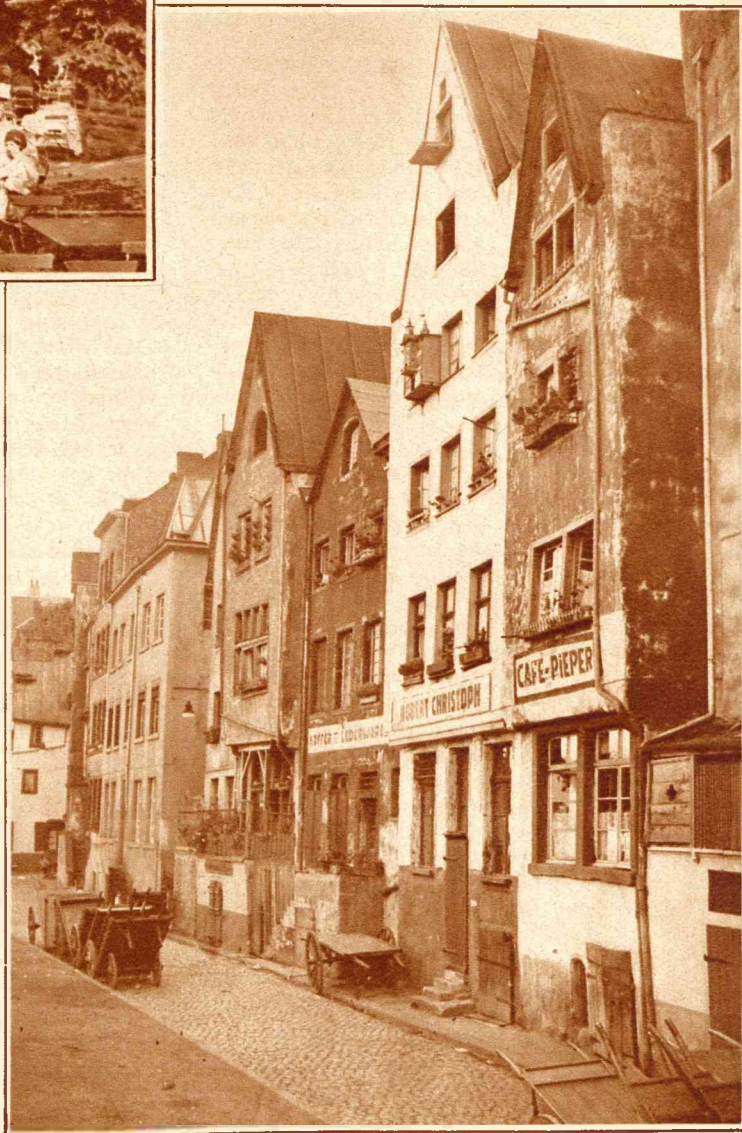
Ik liep meestal na een paar minuten door, naar het restaurant, waar ik gewoonlijk ontbeet. Mijn werk houdt mij tot diep in den nacht op, daarom ben ik nooit zoo heel vroeg present. Ik had dat zoo een paar maanden lang geregeld gedaan: een oogenblikje kijken, wat Ulric aan het maken was, en dan ontbijten bij Hartlett, toen ik op zekeren morgen iets ontdekte, dat mijn belangstelling gaande maakte. Er zijn hier in Los Angeles verschillende restaurants, waar de meisjes voor het raam wafels en koekjes en andere heerlijkheden staan te bakken, zoodat alle voorbijgangers haar kunnen gadeslaan. Bij Hartlett is dat ook het geval. Ik koos gewoonlijk een tafeltje, dicht bij het raam, vanwaar ik het bakstertje kon zien, doch meestal was mijn aandacht meer bij de menschen, die naar haar stonden te kijken, dan bij het meisje zelf. Het is nu eenmaal mijn vak, menschen te observeeren — ik ben geheim-detective bij het departement van Justitie — en het is mij zoozeer tot een tweede natuur geworden, dat ik er zelfs buiten mijn werk niet meer aan ontkom.

Op den bewusten dag nu, zag ik op een gegeven oogenblik een gezicht voor het raam, dat mij bekend voorkwam. Waarhad ik dien man eerder gezien? Het hinderde mij een beetje, dat ik hem niet kon thuisbrengen, daar ik er juist nogal groot op ga, dat ik ééns geziene gezichten nooit meer vergeet. Er was niets bijzonders aan hem, dan dat hij 'n lang, mager gezicht had, en somber keek. Wel tien minuten lang stond hij onbeweeglijk, met z'n handen in zijn zakken, te kijken naar het meisje aan den oven.

Den volgenden morgen, op denzelfden tijd, stond hij er weer, en toen wist ik het opeens: het was Ulric, de ijs-beeldhouwer! Ik moest

lachen bij het idee, dat die man, die altijd zelf zoo veel bekijks had, nu naar het werk van een ander stond te kijken. Maar het maakte hem mensche-lijker in m'n oogen; ik zag nu, dat hij in z'n gewone pakje een mensch was net als ieder ander, geen Noordpool-wezen, dat zich alleen in een bevroren omgeving in zijn element voelt.

Een paar dagen later bemerkte ik, dat zijn oogen niet meer, zooals in 't begin, zich vestigden op het gebak en den heeten oven met een uitdrukking als van een verkleumde poes, die eindelijk een zonnig plekje ontdekt. (Geen wonder overigens dat hij het, na zijn eigen koud werkje, prettig vond om naar zooiets warm te kijken.) Maar nu zag ik dat Ulric's oogen van het gebak hun weg hadden gevonden naar het meisje. Hij stond daar al dien tijd letterlijk verslonden in den aanblik van haar opgewekt, verhit gezichtje. Niet op zoo'n manier

Keulen: Oude huizen aan den Rijnroever.

dat je lust voelde den kerel een opstopper te verkoopen, dat heelemaal niet.

Het was of hij iets in haar wilde vinden, wilde ontdekken. Maar er lag ook iets hulpeloos in dien blik.

Ik had het meisje nooit eerder met aandacht opgenomen, ik zou niet eens hebben kunnen zeggen of 't wel iederen dag hetzelfde was geweest. Vanwaar ik zat, zag ik haar van achteren en zij droeg, net als andere meisjes in het restaurant, een wit schortje en een zwarte jurk.

Maar nu ik op haar lette, zag ik dat het een frisch kind was, met zachtblond haar, dat in grappige kleine krulletjes onder den witten hoofdband uitsprong. Haar huid was bijzonder blank, en zij was niet mager, mollig eerder. Toen ik klaar was met m'n ontbijt ging ik zelf voor het raam staan kijken om te zien of ik kon ontdekken wat Ulric zoo in haar boeide.

Het was geen mooi meisje, maar het was prettig om naar haar te kijken. Haar wimpers en wenkbrauwen waren donkerder dan haar haar, en haar oogen blauw natuurlijk, nogal licht blauw, van een

kleur, die erg goed bij haar blonde teint en haren kwam. Het soort van meisje waarvan iedere dominee zegt, dat zij een goede huisvrouw en een goede moeder zal worden, kalm, opgewekt en evenwichtig, maar vooral, hoe zal ik het zeggen — gul — dat lijkt mij het beste woord ervoor. 't Was een warm werkje, dat zij te verrichten had, en ik had een beetje medelijden met haar, zooals ze daar druk bezig was boven dien smoorheeten rooster. Maar dat was natuurlijk juist een van de dingen, die Ulric hadden aangetrokken.

Sinds dien dag bleef ik dikwijls naar haar staan kijken, en ik noemde haar „Hulda” in mijn gedachten. Op zekeren dag was ik wat vroeger klaar dan gewoonlijk en toen ik het restaurant verliet stond Ulric nog voor het raam te kijken. Ik ging naast hem staan. Zijn oogen hingen weer onafgebroken aan haar met dien vreemden, zoekenden blik.

Hulda scheen ons niet te zien. Die meisjes raken er op den duur wel zoo aan gewend, dat zij niet meer letten op de menschen, die naar haar staan te kijken. Maar af en toe moeten zij toch wel even naar het publiek kijken, dat is iets wat je niet laten kunt in dergelijke omstandigheden, geloof ik. Zoo ging het met Hulda ook. Zij keek op en door het raam juist in de oogen van Ulric. Haar oogen waren groot en keken frank, zonder aarzeling. Maar een oogenblik later sloeg zij ze weer neer, nam den lepel weer op en bloosde. 'n Diepe blos, die tot zelfs onder haar witten hoofdband kroop. Het kwam mij voor, dat Ulric er een beetje van opkikkerde. Ik had 'n gevoel alsof ik geen recht had om dat te zien, of ik een indringer was en maakte mij gauw uit de voeten.

Den dag daarop moest ik de stad uit en het duurde drie weken voor ik weer in Los Angeles terugkwam. Ik had het al dien tijd veel te druk gehad om mij ook nog maar het bestaan van Ulric en Hulda te herinneren. Den eersten morgen echter dat ik weer door de South Spring Street liep, schoot mij alles weer te binnen. Voor „Bucher” stond ik stil, en toen ik Ulric zag, merkte ik direct, dat er iets aan hem veranderd was. Hij was een beetje dikker geworden en zijn vel scheen niet meer zoo strak om zijn gezicht getrokken. Hij werkte aan de zeilen van een plezierjacht. Opeens keek hij door het raam naar buiten, iets wat ik hem nog nooit had zien doen. En meer nog: hij glimlachte tegen iemand,

Ik schrok en dacht een moment, dat het lachje voor mij bestemd was. Herkende hij zijn dagelijkschen bewonderaar na een afwezigheid van drie weken? Maar toen bemerkte ik opeens, dat er iemand vlak voor mij stond. Onopvallend deed

Het liefelijke dorp Gernsbach aan het riviertje de Murg in het Zwarté Woud.

ik een stap vooruit en keek de rij kijkers langs. Daar stond Hulda. Zij droeg een donkerblauw, nauwsluitend mantelpakje, en 'n donkerblauw vilthoedje, waaronder haar oogen ook donkerder leken. Haar blik was strak op Ulric gericht en ze lachte rustig en blij terug tegen hem.

Ik kon daarna niet langer blijven kijken. Het was mij of ik er 't recht niet toe had. Ik liep door naar mijn restaurant, en al spoedig kwam Hulda het meisje aan het fornuis vervangen.

Toen ik klaar was en de straat op ging, stond Ulric voor het raam. Ik deed mijzelf geweld aan om door te loopen, maar ik kon niet, ik moest blijven staan. Hulda was druk bezig, en deed net of ze niet wist, dat hij daar stond. Maar hij wist, dat ze dadelijk zou opkijken en lachen. Ik wist het ook en al verwenschte ik er mijzelf om, ik bleef erop wachten.....

Er kan heel wat gebeuren in drie weken, en het viel mij niet moeilijk mij voor te stellen hoe of het gebeurd was. De dingen gingen heel snel in hun werk daarna.

Een paar dagen later was er bij „Bucher” geen Ulric te zien. Niets anders dan een uitgehold stuk

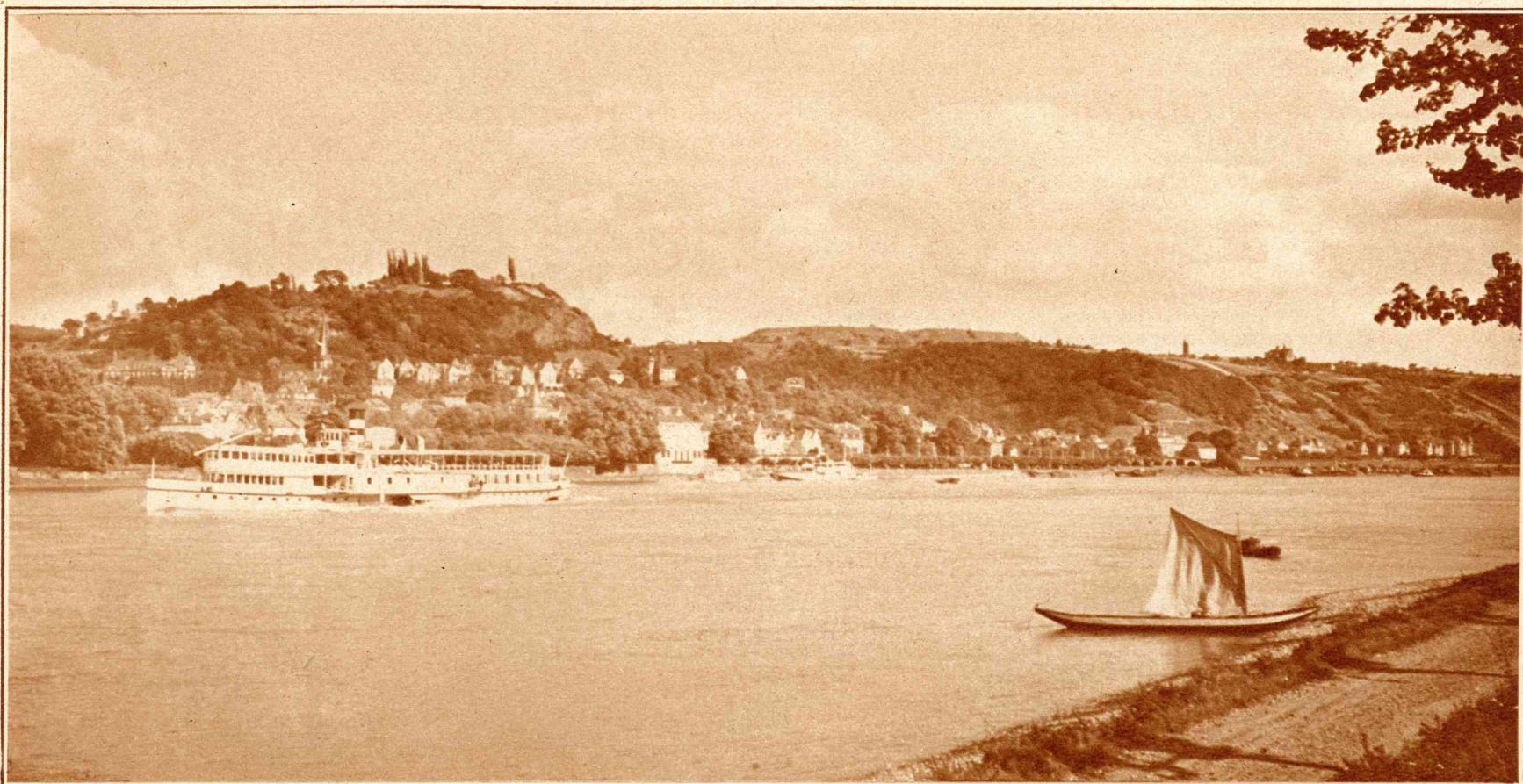
ijs, en daarin een paar oesters. Ik ging er binnen en vroeg aan het meisje, dat mij bediende, wat er met hem gebeurd was.

„O, die ijsbeer?” antwoordde zij gediensstig. „Ja, die is weg. Hij beweerde, dat hij een baan had gekregen op een ranch in Californië. Ik denk, dat het hem op den duur toch te koud werd, altijd met het ijs om te gaan.”

Hulda was ook verdwenen, zooals ik wel gedacht had.

„Zij is getrouwd,” antwoordde het meisje, dat mij iederen morgen m'n broodje en m'n koffie bracht, op mijn vraag. „Het was een lief kind, ik hoop dat ze een goeien man heeft getroffen. Zij vertelde ons, dat ze naar Californië gingen, ergens waar 'n jong echtpaar gevraagd werd. Zij hield erg van den buiten, ze kwam van het land, ziet u. Ik mag lijen, dat het hun daar goed gaat....”

Ik was een beetje van streek van binnen, hoe een verstokte vrijgezel ik overigens ook ben. Het stemde me ook weemoedig, te bedenken, dat Ulric en Hulda nooit zullen weten, dat ik alles heb gezien en meegeleefd en dat ik ze van ganscher harte geluk wensch.....

De Rijn bij Coblenz.

Dat het nijver be-
drijf onzer West-
landse tuinders-
dorpen een haast
steedsche drukte
meebrengt, behoeft
geen betoog meer
oor wie maar eens
een kijkje genomen
heeft op het Markt-
plein van 's-Grave-
nzannde.

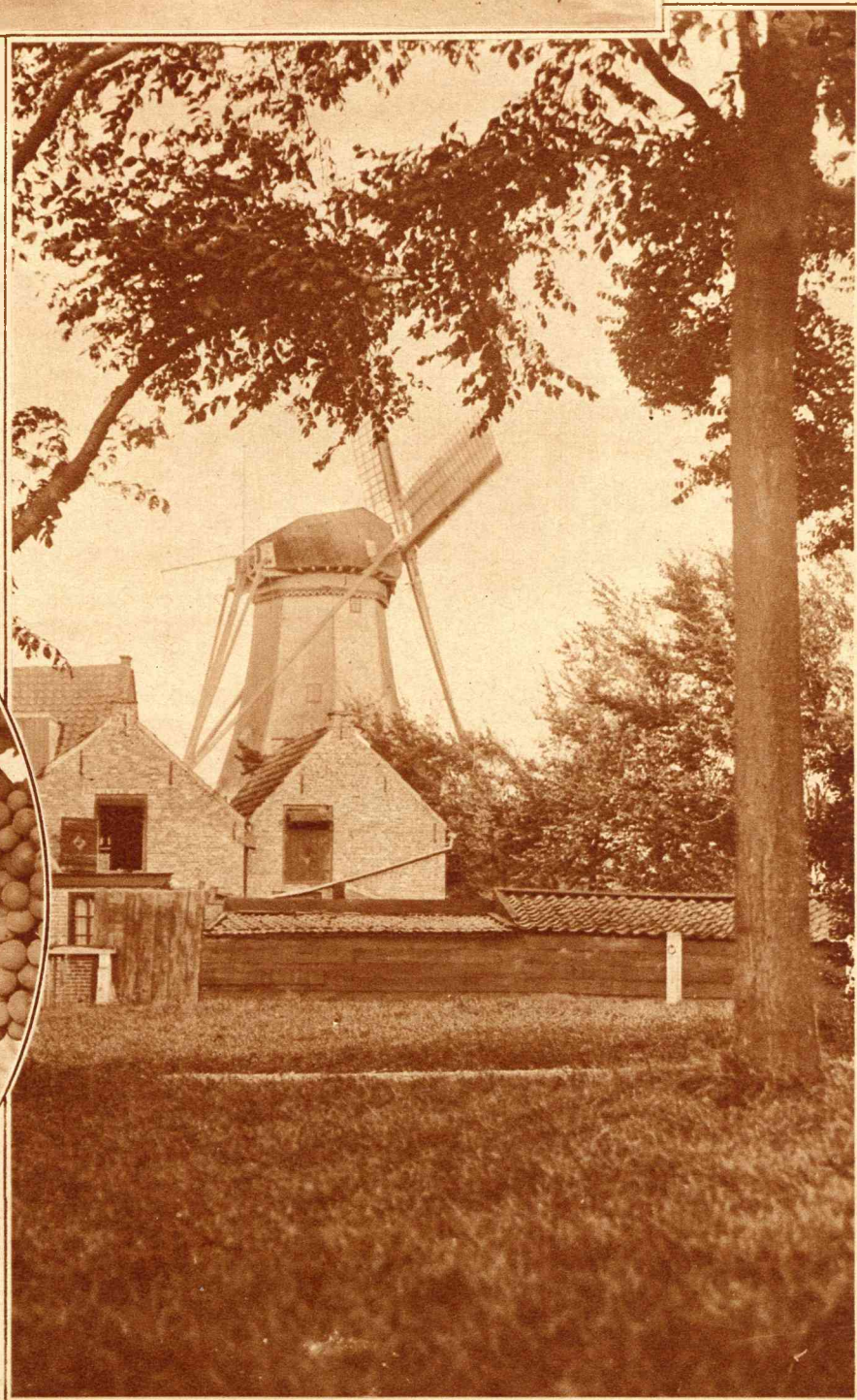
Toch gaat het
landelijke ka-
rakter er geluk-
kig nog niet
teloor. En al
moderniseert
zich ook op het
dorp tegen-
woordig al de
woningbouw,
men behoudt
toch altijd nog
van die stem-
mingsvolle, rus-
tige hoekjes.

Uit 't welvarende Westland

's GRAVENZANDE

Druivenoogst

H

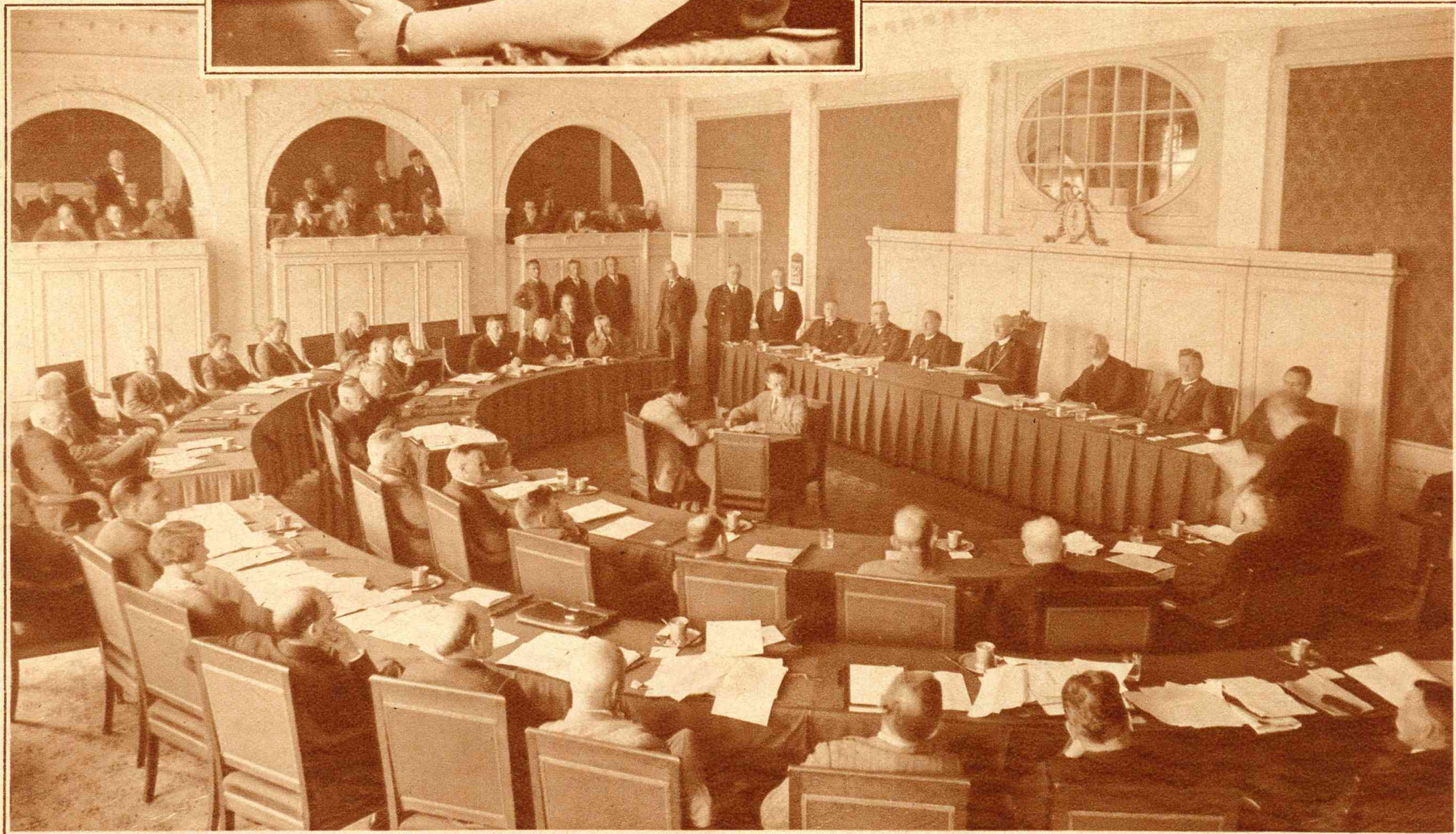
aagsch
nieuws

Haagsche artsen in den
oreemde — Onze Haag-
sche zangeres, mevr.
Sophie Haase-Pieman,
geeft op 8 October
met de pianiste mej.
Rosine de Cocq een
recital voor de Neder-
landsche Vereeniging
te Brussel.

Kort na elkander komen
deze maand de beide
grootste Duitsche film-
spelers een gastvoor-
stelling geven in de
Residentie. Maandag 13
October zal Harry Liedt-
ke (onder auspiciën
van den impressario
Ernst Krauss) met zijn
Berlijnschensemble Os-
car Wilde's „Ein idealer
Gatte" opvoeren.
Emil Jannings treedt
Maandag 20 October op
met zijn ster-ensemble
in Geschäft ist Geschäft
van Actabe Mirabeau.

Maandag j.l. heeft burgemeester Patijn voor het laatst de vergadering van onzen Gemeenteraad voorgezeten en na het wisselen van hartelijke en oprechte afscheidsredevingen de raads-
leden vaarwel gezegd. Onze foto brengt het moment in beeld, waarop de heer Snoeck Henckemans als oudste raadslid (rechts) den scheidenden magistrant toesprekt. Aan de tafel van B. en W.
ziet men van links naar rechts de heeren Vrijenhoek, Quant, mr. dr. ter Pelkwijk, burgemeester Patijn, dr. v. d. Meulen, de Wilde en Drees.

VROUWENLEVEN

Gebreide Olifant

Afkortingen: t. = toer, st. = steek.

De olifant wordt gebreid van blauwgrijze wol. Het beestje bestaat uit twee zijstukken, een onderstuk, staart, ooren en zolen. Men breid aldoor rechts.

Zijstuk. 15 st. opzetten, 2 t. breien. 3de t. 1 st. meerderen in den eersten st., aan 't eind van de naald 20 st. bij opzetten, voor achterpoot. 1 t. breien; 5de t.: in den eersten st. 1 st. meerderen, 6de t. breien; deze beide laatste toeren 5 maal herhalen; 3 t. breien. 20ste t. 19 st. afkanten, naald verder afbreien; 20 t. breien. 41ste t. 1 st. meerderen in den 1sten st., op het einde van de naald 19 st. bij opzetten voor voerpoot, 1 t. breien. 43ste t. 1 st. meerderen in 1sten st., 1 t. breien. Deze beide t. 1 keer herhalen; 11 t. breien. 58ste t.: 25 st. afkanten, de naald uitbreien. 59ste t. 2 laatste st. samen breien, 1 t. breien. Deze beide t. 1 keer herhalen, 2 t. breien. 65ste t.: bij het begin van de naald 2 st. samen breien, in laatsten st. 1 meerderen, 1 t. breien. Deze beide t. 2 maal herhalen. 71ste t.: bij begin van de naald 2 st. samen breien, aan het einde 12 st. bij opzetten voor de slurf; 1 t. breien. 73ste t. aan het begin van de naald 2 maal 2 st. samenbreien, 1 t. breien. Deze beide t. 1 keer herhalen. 77ste t.: bij het begin van de naald 2 st. samenbreien. 78ste t.: breien tot de laatste 6 st., dan 3 maal 2 st. samenbreien. Afkanten.

Het tweede zijstuk wordt precies eender gebreid.

Onderstuk. Men begint aan den voorkant door 2 st. op te zetten. 2 t. breien; 3de t. in beide steken meerderen, 1 t. breien; aan het eind van de naald 23 st. bij opzetten voor voerpoot, 1 t. breien en aan het einde der naald 23 st. bij opzetten voor 2den voerpoot. 14 t. breien. 21ste t.: 19 st. afkanten bij het begin; 22ste t. evenzoo. 20 t. breien. Aan het einde van den 42sten t. 19 st. bij opzetten voor achterpoot. 43ste t. evenzoo. 14 t. breien. 58ste t. 20 st. afkanten bij het begin van de naald, 59ste t. evenzoo. 60ste t.: aan weerszijden van de naald 2 st. samenbreien, 1 t. breien; deze beide t. 1 keer herhalen. Afkanten.

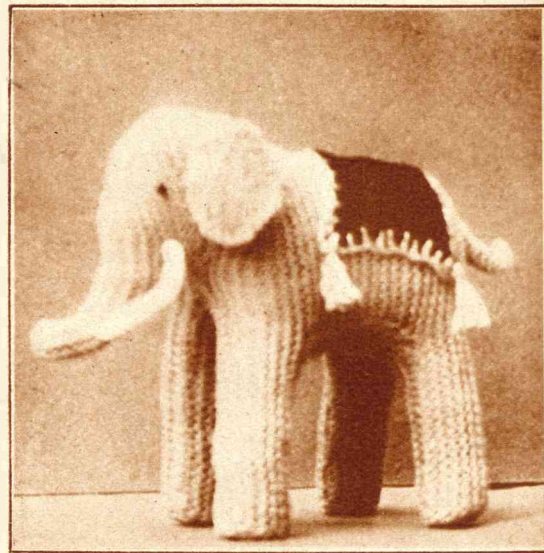
Ooren. 8 st. opzetten, 1 t. breien, 2de t. aan weerskanten van de naald 1 st. meerderen, 1 t. breien. Deze beide toeren 2 maal herhalen, 8 t. breien; 16de t. aan weerskanten van de naald 2 st. samen breien, 1 t. breien. Deze beide t. 3 keer herhalen. 24ste t.: 1 st. breien, 2 maal 2 st. samen breien, 1 st. breien. Afkanten.

Zolen. 3 st. opzetten, 1 t. breien, 2de t. aan elken kant van de naald 1 st. meerderen, 1 t. breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen, 2 t. breien; 8ste toer, aan elken kant van de naald 2 st. samen breien, 1 t. breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen. Afkanten.

Staart. 8 st. opzetten, 24 t. breien, 25ste t. aan elken kant van de naald 2 st. samen breien, 2 t. breien. Deze 3 t. 1 keer herhalen. Afkanten.

Het zadeldetje breid men van fijne glanzende helroode wol of van rood D.M.C. garen. Men zet er 20 st. voor op en breid 50 t., afwisselend rechts en averechts, zoodat er aan den goeden kant enkel rechtsche steden te zien komen. Het kleedje wordt dan met blauw D.M.C. garen omhaakt. Een geel zijden koord aan weerszijden doorgeregen en beneden in een kwast eindigend geeft er mede iets fleurigs aan.

Het opmaken. De verschillende deelen worden aan elkaar genaaid, waarbij de slurf aan den bovenkant wat wordt ingehaald; de zolen worden in de pooten genaaid. De rug laat men open tot

Gebreide olifant.

pooten, kop en achterdeel goed gevuld zijn. Voor de pooten knipt men van stevig karton een rondje, iets grooter dan een halven gulden, dat men op de zolen schuift eer men begint te vullen. De olifant staat dan stevig op zijn dikke pooten. Het vullen moet met zorg geschieden, waarbij het breiwerk zooveel mogelijk wordt uitgerekt. Is alles stevig opgevuld, dan wordt de rug dicht genaaid, de staart dicht genaaid en evenals de ooren op de juiste plaats aangezet. 'n Paar gitten kralen dienen als oogen en 'n draad dikke witte ijswol geeft de slaganden aan.

Het prettige van dit gebreide speelgoed is, dat het elastisch blijft, wat er voor onze kleuters iets levends aan geeft. THÉRÈSE.

De Uitgaansjurk

'n Jurk voor feestelijke gelegenheden, voor 'n verjaarspartijtje, 'n bruiloft, 'n bezoek aan schouwburg of concert — hoevelen zijn er die zich slechts eens in 't jaar of misschien nog minder de weelde van zoo'n toiletje kunnen veroorloven!

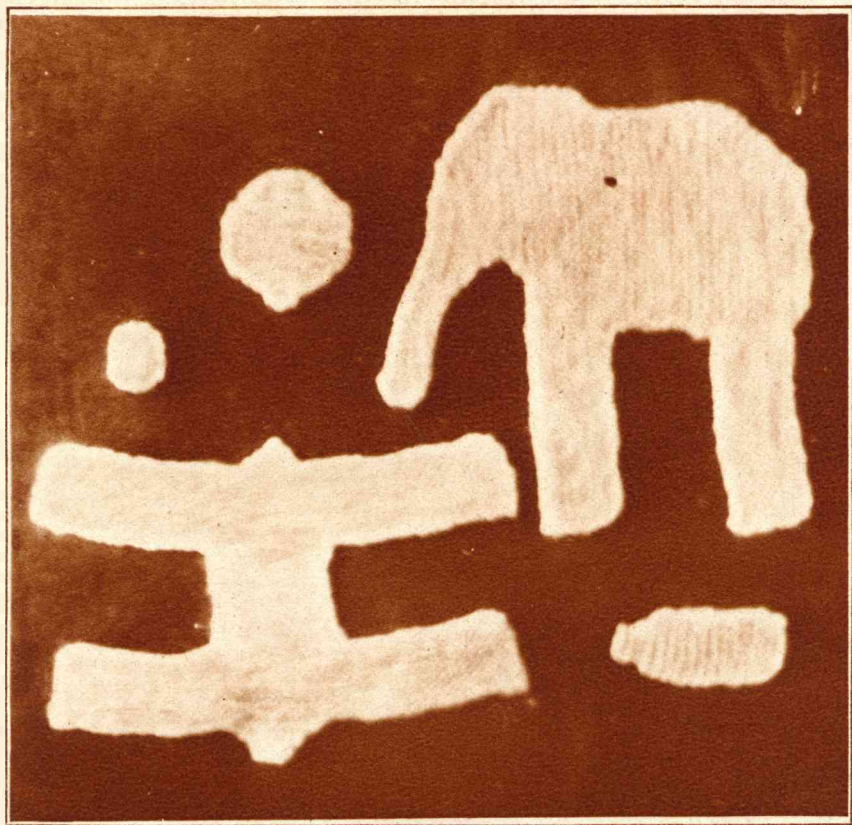
Dan moet er zorgvuldig worden overwogen wat 't langste mee kan, wat niet te veel aan mode onderhevig is en wat niet zoo opvallend is, dat iedereen, bij den eersten oogopslag al, terstond de jurk herkent!

Toch vindt men het dan nog niet aangenaam telkens weer met een en hetzelfde toilet te moeten aankomen en daarom lijkt het volgende me een goed plannetje voor jonge meisjes en jonge vrouwtjes.

Begin het nieuwe seizoen met een witte avondjurk. Wordt die smoezelig, verf ze dan in een of ander teer kleurtje en na een poos kan de japon dan nog eens worden overgeverfd in een donkerder tint; zoo heeft men telkens weer iets nieuws en het verven behoeft niet veel te kosten, daar men dunne zijden stoffen, wanneer men precies de op de daarvoor in den handel zijnde pakjes verf aangegeven gebruikswijze in acht neemt, zeer goed zelf kunt verven.

Voor alle voorzichtigheid probeert men echter steeds eerst de kleur met een lapje van de japonstof, eer men er de geheele jurk aan waagt.

P. D

De verschillende deelen van den gebreiden olifant; van links naar rechts; boven: zool, oor, helft van den romp, beneden: onderstuk, staart.

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SPORT IN DE RESIDENTIE

Het schijnt dit jaar voor de Haagsche clubs wel heel lastig om de competitie met een overwinning te openen. Dit gelukte alleen nog maar H.V.V. Na het falen van H.B.S. en A.D.O. hoopten wij thans V.U.C. de eerste schrede op den weg naar boven te zien zetten, doch ook bij de zwart-witten is het mis gelopen. Onverwacht een beetje, gezien V.U.C. een kwartier voor het einde van den strijd nog een 1—0 voorsprong had. Toen kwamen de Zaan-kaners, mede door het verslappen der Hage-naars, even los en zij slaagden er in de balans nog voor het einde in un voordeel te doen overslaan. Dat was weer echt iets voor V.U.C. Soms maken de zwart-witten zoo vier doelpunten in een kwartier, terwijl het een anderen keer juist andersom gaat. Nu waren het er weliswaar niet zoo veel, maar toch juist voldoende om Z.F.C. met de puntjes naar de Zaan te zien trekken. Niettemin gelooven wij dat V.U.C. een beter figuur zal slaan in de competitie dan dit tijdens het vorige seizoen het geval was.

H.B.S. valt niet mee. Wij zagen den wedstrijd tegen H.F.C. niet, doch

heeft Wim Tap er daar voor gezorgd dat A.D.O. zich bij de rust met een 3—0 voorsprong tamelijk veilig kon achten, doch de einduitslag (3—4) bewijst tenslotte wel dat het na half-time niet van een leien dakje ging.

Het H.F.C.-doel in gevaar. In den wedstrijd H.B.S. — H.F.C. schiepen de aanvallers voor de doelen vaak hachelijke momenten. Tot scoren kwam het echter niet. Op onze kiek een eigenaardig spelmoment voor het H.F.C. doel.

De wedstrijd H.B.S. — H.F.C. op Houtrust. Een aanval der H.F.C.-ers op het doel van Rambonnet.

Nogmaals de verdediging van H.B.S. in actie tijdens den puntlozen wedstrijd tegen H.F.C.

wanneer deze Haarlemmers inderdaad zoo zwak zijn als van hen beweerd wordt, hadden de kraaien dezen thuiswedstrijd absoluut moeten winnen. Van H.F.C.-standpunt bezien is het resultaat, temeer waar op vreemde grond werd gespeeld, dan ook een succes, waarin onze nationale doelman van der Meulen een zeer werkzaam aandeel schijnt te hebben gehad. Wil H.B.S. een eenigszins behoorlijke plaats gaan bezetten, dan zullen de Houtrustbewoners toch uit een ander vaatje moeten gaan tappen.

A.D.O. heeft zich hersteld. Gelukkig, want voor de talrijke aanhangers van deze club is het resultaat van den eersten wedstrijd bepaald een desillusie geweest. Nu klopten Tap en zijn mannen in de Koog den nieuwbakken 1e klasser K.F.C. De uitslag bewijst wel weer dat deze Zaan-kaners niet zoo heel gemakkelijk te kloppen zijn. Wel

H.V.V. heeft in Hilversum de club van dien naam het vuur na aan de schenen gelegd, doch zag zich niettemin met den odd goal geklopt. Dat Hilversum echter niet meevalt, heeft A.D.O. een week tevoren reeds aan den lijve ondervonden. Daarom valt het resultaat van H.V.V.'s tweede match ons niet tegen.

In de tweede klasse van afdeling II zijn de vele regen en de slechte terreinen oorzaak dat men hier maar uiterst langzaam vordert met de afwerking van het

Peters (Trekvogels) passeert als eerste de finish in den Zaaanschen Zessteden-loop.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

De bronzen man heeft een eerlijken mond, Marcia — maar een bronzen uitdrukking, als je zoo iets tenminste zeggen kunt. Iedereen weet, wat een ijzeren wil is, dus denk ik wel, dat men ook een bronzen hebben kan."

"Je praat een hoop nonsens, Leslie."

"Hij kende je, Marcia. Herinner jij je hem heelemaal niet? Waar kan hij je gezien hebben?"

"Ik weet 't heusch niet. Maar toch komt iets in hem me bekend voor. Ik weet niet, waar ik hem gezien heb of wanneer; maar wanneer hij spreekt, komt een vage herinnering bij me op. Iets in zijn bevelende manier van optreden komt me bekend voor, maar toch geloof ik niet, dat ik hem ooit gesproken heb."

Leslie brandde van nieuwsgierigheid, maar hoe graag Marcia ook wilde, ze kon haar toch niets meer vertellen. En even later stond de man zelf voor de beide meisjes en Marcia keek hem in 't gezicht, en voelde duidelijker, dat ze hem al eerder gezien had.

"Hebt u een oogenblikje tijd voor me?" vroeg hij en Marcia stond op en ging hem voor naar 't balkon, waar 't heerlijk was op den zachten lenteavond.

"Herkent u me?" vroeg hij, toen ze tegenover elkaar stonden; ze schudde 't hoofd, toch scheen ze zich niet zeker te voelen.

"Heeft uw verstuikte voet u nog veel last bezorgd? Ik heb er altijd naar willen informeeren, maar ik had er destijds geen gelegenheid voor."

Plotseling herinnerde ze zich alles levendig.

"De bruine Boy!" riep ze.

Toen zwegen ze allebei, ze stonden vlak naast elkaar; duidelijk zag Marcia 't heele tafereeltje voor zich, ze herinnerde zich hoe de bruine Boy haar verteld had, dat hij op zekeren dag terug zou komen om met haar te trouwen. Een rilling doorhuiverde haar, toen ze bedacht, hoe dit plan 't heele leven van dezen man scheen te hebben overheerscht. Dertien jaren lang had zij nooit meer een gedachte voor hem over gehad; maar hij had gewerkt en een vast plan ten uitvoer gebracht; en eindelijk zat zij gevangen als een vlieg in 't web van een spin als 't ware. Iets als angst kwam in haar hart. Was er niet iets vreesaanjagends in 't volhardende karakter van dezen man?

"U maakt me bang!" zei ze opeens. "Hebt u van dat oogenblik af er steeds aan gedacht?"

"Ik durf gerust te zeggen, dat er geen dag voorbij gegaan is, of ik heb aan u gedacht," antwoordde hij ernstig.

Marcia huiverde licht. Dit was geen liefde, jongens van zestien jaar heminnen niet zoo krachtig, maar 't heerschzuchtige, 't verlangen te willen nemen, wat ze graag hebben, kan op elken leeftijd komen.

"Ik vertelde u, dat u bij me hoorde — of iets dergelijks. Ik heb 't van 't allereerste oogenblik af gevoeld. Zelfs onze namen hooren bij elkaar."

"Ik ken uw naam niet," fluisterde ze.

"Ik heet Marcus Drummond. Tot u 't me dien dag zei, wist ik niet, dat de naam Marcia bestond. Maar onmiddellijk vond ik het

een geschikten naam voor — mijn vrouw."

Dat woord sprak hij na een korte pauze en met een stem, die haar vreemd in de ooren klonk, want ze wist niet, welke emotie hem beheerschte. Weer huiverde ze en deed een pas achteruit. Hij merkte 't en nam weer 't woord:

"Maar alhoewel ik dit besluit vormde en er hard voor gewerkt heb, wil ik geen vrouw trouwen tegen haar wil. Als je me niet tot je echtgenoot wilt, Marcia, heb je 't maar te zeggen — en ik ga. Men heeft me verteld, dat je mijn aanzoek zonder aarzelen hebt aangenomen en in geen enkel opzicht gedwongen bent; anders was ik vanavond niet gekomen. Als mijn tegenwoordigheid je onaangenaam is, zal ik me onmiddellijk terug trekken en je zult me nooit meer zien."

Terwijl hij sprak, wist ze, dat hij woord zou houden, en ze zag alle dingen, die zooveel betekenden voor haar en de haren, langs haar heen glippen. Dat mocht niet. Hoewel haar hart onbewogen was, voelde ze toch iets als bewondering (vermengd met vrees) voor dezen man, die zoo zeker was van zichzelf, zoo recht op zijn doel afging en toch dat doel wilde opgeven op 't minste woord van haar. Zij had ook haar besluit genomen — ze wilde hem trouwen om haar familie te helpen — ze zou zich evenmin terugtrekken.

Ze hief 't hoofd op en keek hem recht in 't gezicht. 't Was een eigenaardige blik, dien deze twee menschen met elkaar wisselden; 't was meer een meten van twee tegenstanders even voor 't duel dan een blik van liefde tusschen een paar verloofden.

"Je moet niet weggaan," zei ze, "tenminste niet op mijn verzoek. Als je met me trouwen wilt, stem ik toe zonder dat dwang is uitgeoefend — ik stemde toe uit vrijen wil. Een ding kan ik je toestaan, meer heb je niet gevraagd. Liefde is niet in den koop besloten."

"Liefde kan wachten tot we getrouwd zijn, Marcia," antwoordde hij. "Als ik je dan niet kan leeren om van me te houden, ligt de schuld aan mij, niet aan jou. 't Sentimentele gevoel, dat de meesten liefde noemen en waar de meeste engagementen op gebaseerd zijn, geldt voor mij niet."

Ze zweeg. Zeker bezat die man kracht en originaliteit. Was hij werkelijk een krachtig iemand uit vroegeren tijd?

"Ik wil je op mijn eigen manier winnen," vervolgde hij. "Al jaren heb ik je van verre gade geslagen. Je bent — wat ik voelde, dat je worden zou — anders dan andere vrouwen. Echte liefde heb je nog nooit voor een man gevoeld. Daarom wilde ik niet bij je komen met woorden van liefde. Wat heb ik je in mijn persoon aan te bieden? Jij bent heel mooi, ik ben eenvoudig en ruw. Jij bent van hooge geboorte, ik niet. Jij hebt beschaving, verfijning, ontelbare gaven. Ik ben een man van

feiten en cijfers. Maar één ding heb ik aan je voeten te leggen — onmetelijken rijkdom. Ik kan je een leven geven als een prinses. Ik kan jou en de jouwen alle geldzorgen ontnemen. Ik vraag je niet om me te trouwen om wat ik ben, maar om wat ik heb. Anderen kunnen je dat beter vertellen dan ik. 't Contract is gesloten, je hebt besloten je er aan te houden. Goed. Wat ik heb, zul je precies weten vóór we trouwen, Marcia. Wat ik ben, hoop ik je later te leeren."

Met deze woorden strekte hij zijn hand uit en nam de hare, die ijskoud was en trilde. Hij bracht haar vingers naar zijn lippen en drukte er een kus op. Zonder verder nog iets te zeggen, liet hij haar daarop alleen — liep de kamer door. Even later zag ze hem op straat, waar hij vlug doorliep.

Verwonderd staarde ze hem na en keek toen naar de hand, die hij gekust had. Wat bedoelde hij met zijn laatste woorden? Hielden die een belofte in of een bedreiging?

HOOFDSTUK V

EEN HUWELIJK IN MEI

Leslie redde de situatie en lady St. Barbe was er 't meisje dankbaar voor. Van 't begin af hield Leslie vol, dat dit huwelijk, hetwelk eigenlijk een zakenovereenkomst was tusschen twee vaders, buitengewoon romantisch was; en nadat ze gehoord had, dat Marcus Drummond de jongen was die dertien jaar geleden Marcia uit een gevaarlijken toestand had gered, had ze een basis gevonden voor haar stelling.

"Toen hij zestien was, raakte hij zijn hart kwijt en nu komt hij de

LICHTTOEVER — De ballenna.

Gevaert Sensima

No. 4

belooning vragen voor zijn trouw," zei ze. „'t Is romantisch. Ik zou heel erg trotsch zijn, als een man zoo lang op mij gewacht had. Hij vertelde Marcia, toen ze nog maar een klein kind was, dat hij terug zou komen om haar te trouwen — en dat gebeurt nu!"

Men luisterde gretig naar dit verhaal en Marcus Drummond werd ineens beroemd in den kring, waarin hij door zijn verloving gekomen was. 't Irriteerde hem, dat de gebeurtenis, welks herinnering hij dertien jaren lang als iets heel moois en teers in zijn hart had omgedragen, nu het onderwerp van gesprek uitmaakte in de diverse salons. Drie dagen later was 't de heele omgeving door. Den vijfden dag kwam hij bij Marcia en vroeg haar:

„Wil je over drie weken met me trouwen?"

Verschrikt keek ze hem aan. Hij was onaangediend bij haar binnengekomen, maar dat recht had hij nu. Voor het eerst zag ze hem in het volle daglicht, en onmiddellijk herinnerde ze zich wat Leslie gezegd had. „Een bronzen man!" Ja, daar leek hij op, zooals hij nu voor haar stond. Zijn haar en zijn oogen, zijn teint, de kleur van zijn pak, 't was alles brons; en de krachtige trekken drukten de onbuigzaamheid uit van een hard metaal, alhoewel heel diep in de oogen er tochiets schuilde, dat bewees, dat de man ook voor zachtere gevoelens vatbaar was.

Marcia voelde een eigenaardige trilling door haar heen gaan. 't Was een vreemde gewaarwording voor haar. Een minuut lang zei ze niets, toen vroeg ze rustig:

„Als je wilt, zal ik vandaag over drie weken met je trouwen."

„Op één en twintig Mei?"

„Ja."

Uit macht der gewoonte haalde hij een notitieboekje uit zijn zak en schreef den datum op. Achterover geleund in haar stoel, sloeg Marcia hem gade en had net 't gevoel of ze droomde. Hier stond een man, met wien ze alles en alles bij elkaar genomen nog geen half uur gesproken had (die episode uit haar kinderjaren niet meegerekend) en die kalm een aantekening maakte voor de plechtigheid, die hun beider levens voorgoed aan elkaar zou smeden. Van dien dag af zou ze zijn bezit zijn. Zijn huis werd 't hare; maar haar leven behoorde hem toe. Ze begreep, dat hij een factor was, waar rekening mee gehouden diende te worden. Hij was geen persoonlijkheid, die men gemakkelijk opzij kon schuiven. Zij had om bijzondere redenen dezen bronzen man tot haar echtgenoot gekozen — en ze kon niet meer veranderen.

Hij deed 't boekje dicht en borg 't weer in zijn zak. Opnieuw keek hij haar aan.

„Nog een vraag, Marcia. Sta je op de gebruikelijke huwelijksreis? En heb je eenige voorkeur, waar je naar toe wilt?"

Van nu af ging alles even gauw. Marcia had moeite om haar gedachten te concentreeren en de kalmte te toonen, waarmee ze hem steeds behandelde. Een huwelijksreis! Ze antwoordde met een wedervraag.

„Heb jij een voorstel?"

„Ja: een terugkeer tot een eenvoudiger methode. Onze voorvaders wisten niets van een huwelijksreis. Een man bracht zijn vrouw regelrecht naar 't huis, dat hij voor haar gereed gemaakt had; en daar begonnen ze hun huwelijksleven van 't begin af. Falconer's Hall is klaar. Voor meer dan

een jaar heb ik 't al voor je in orde gebracht. Ik kan niet lang achtereen weg van de mijnen. Er broeit daar iets, zooals je misschien weet. 't Is beter, dat de baas in de buurt is."

Marcia's belangstelling werd opgewekt. Hier stond een man, die mannenwerk te verrichten had — een man, wiens rijkdom hem niet weerhield zelf mee aan te pakken.

„Wil je niet gaan zitten, terwijl we dit alles bespreken?"

Hij ging tegenover haar zitten, kaarsrecht en

LICHTTOOVER — De asphaltmerkers.

onbuigzaam, zooals Marcia in zichzelf zei. Tot nog toe was hij haar een raadsel. Hij behoorde tot een wereld, waarin zij nog een onbekende was; toch zou diezelfde wereld binnenkort tot op zekere hoogte haar wereld zijn. Ze wilde hem dus eenige inlichtingen vragen.

„Ligt Falconer's Hall dicht bij de mijnen?"

„Nee; twee heuvelruggen liggen er tusschen. Je merkt er niets van 't bedrijf. Mijn vader heeft 't landgoed eenige jaren geleden gekocht — terwille van moeder. Nu is 't van mij. 't Is een mooi huis. Ik geloof wel, dat 't naar je zin zal zijn. Daar zul jij de absolute heerschappij voeren. Ik zal je niet te veel lastig vallen, Marcia. Ik begrijp heel goed, dat je vooral in 't begin niet te veel op mijn gezelschap gesteld zult zijn. Ik zal me niet aan je opdringen. Je kunt 't huis vullen met je eigen vriendinnen, als je dat wilt, en je kunt je leven naar je eigen zin inrichten. Ik heb 't altijd heel druk. Ik ben genoodzaakt een groot deel van 't jaar in een klein huisje van me te wonen vlak bij de mijnen. Ik voel me daar meer thuis dan op Falconer's Hall, waar ik me altijd meer als logé voel. Ik zal genoegen nemen met 't zelfde leven — ik wil de gast zijn van mijn vrouw, telkens, wanneer ze naar mijn gezelschap verlangt."

Hij keek haar aan en zijn oogen stonden vroolijk. Een oogenblik stond duidelijk de bruine Boy haar voor den geest, zooals die haar jaren geleden opgeruimd te hulp gekomen was.

„Maar ik bedoel — ik begrijp je niet goed. Falconer's Hall is toch van jou."

„Op 't oogenblik wel. Na mijn huwelijk niet meer. Dan is 't van jou, Marcia. Jouw huis. Ik hoop, na verloop van tijd ook mijn tehuis. Maar dat hangt heelemaal van jou af."

„Maar je zult er wonen. 't Wordt —" ze zweeg en werd vuurrood. Dapper echter maakte ze haar zin af. „'t Wordt ons huis."

Zijn oogen straalden nog meer; maar zijn stem klonk even koel als eerst.

„Dat hoop ik, Marcia. Zeer zeker wordt 't ons huis in de oogen der wereld, we zullen daar jouw kennissen ontvangen, op de wijze, zooals jij dat

verkiest. Maar ik wil, dat je van 't begin af zult begrijpen, dat mijn eischen ten opzichte van jou gering zijn. Ik stel me heel weinig illusies voor. Ik wil jou hebben, jij verlangt niet mij, maar de dingen, die ik in mijn macht heb jou te geven. Jij geeft mij veel meer dan ik jou en ik apprecieer je offer. Als ik door mijn bezigheden dikwijls op Wold Hall word opgehouden, zullen je gasten me niet missen, noch mijn afwezigheid vreemd vinden."

Een zwijgen trad in en Marcia hoorde duidelijk 't tikken van haar horloge en 't kloppen van haar

eigen hart, dat in haar ooren zoo luid klonk, dat hij 't ook hooren moest, meende ze. Maar hij stond op. Hij had gezegd, wat hij te zeggen had en nu ging hij. Ook Marcia stond op en nam de haar toegestoken hand. Ze vroeg zich af of hij haar een kus zou geven; maar hij deed 't niet. Zij was 't, die de beslissende woorden sprak.

„Dus zullen wij met den gewonen gang van zaken breken, Marcus en niet op huwelijksreis gaan. We gaan recht naar Falconer's Hall en beginnen —" Ze wachtte even voor ze 't bezittelijke voornaamwoord uitsprak — „ons nieuwe leven daar."

„In orde," antwoordde hij kort en ging weg.

Maar toen ze alleen was, vond Marcia in den stoel, waarop hij gezeten had, 'n collier van de kostbaarste parels en een diamanten ring, die aan alle kanten licht uitstraalde.

„Hij is werkelijk een ideaal minnaar!" riep Leslie, toen zij alles gezien en gehoord had. „Zei ik niet, dat hij niet van dezen tijd is? Hij doet werkelijk allerlei onverwachte dingen, die heelemaal niet meer tot de conventie gerekend worden. Om te beginnen trouwt hij in Mei, wat men in onze kringen niet meer doet, omdat men die maand te algemeen vindt. Verder heeft hij den moed de conventie met voeten te treden en niet op een huwelijksreis te willen; en hij geeft zijn vrouw de teugels van 't bewind om zelf een nederig dienaar te worden. Marcia, als je niet begrijpt hoe 'n ideaal man je krijgt, verdien je een pak slaag. Ik vind zijn hart een schatkamer van allemaal romantische ideeën. Ik geloof, dat ik hem veel beter zou apprecieeren!"

De heele uitgaande wereld stelde belang in 't huwelijk van Marcia Defresne. Men mompelde wel in stilte, dat lord St. Barbe beter werd door 't huwelijk van zijn dochter met den rijken Marcus Drummond. Maar toch was er een romantisch tintje aan. De sterke persoonlijkheid, zoowel van vader als van zoon, trok de aandacht en wekte ieder's nieuwsgierigheid en 't feit, dat de bruijom zooveel jaren op zijn bruid had gewacht bracht heele drommen belangstellende, kijkgrage toeschouwers naar de kerk, waar 't huwelijk voltrokken werd. Hoe vlug de voorbereidingen ook hadden moeten gaan, in 't resultaat merkte men er niets van. De bruid met haar twaalf bruidsmeisjes waarvan Leslie Moncrieff de voornaamste was, wekte ieder's bewondering. De couranten schreven kolommen vol over de diverse toiletten, de uitgebreidheid van het diner en de kostbare cadeaux.

Marcia bewoog zich als in een droom, maar geen oogenblik verloor ze haar kalmte. Haar antwoord in de kerk was duidelijk te verstaan; haar houding gedurende 't diner en de verschillende speeches was onberispelijk. Marcus Drummond zelf gedroeg zich, zooals men dat van een man van brons kon verwachten.

(Wordt voortgezet)

Zijn vrouw's geheim.

Waarom de chronische hoofdpijnen ophielden.

Zij deed Kruschen in zijn thee.

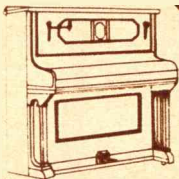
Zonder hem iets te zeggen heeft de vrouw van dezen man twee jaar lang Kruschen in zijn thee gedaan. En hij kon maar niet begrijpen, waarom de hoofdpijnen, die hem 50 jaar lang gekweld hadden, eensklaps ophielden. Eerst kort geleden vertelde zij hem de oorzaak en dadelijk schreef hij dezen brief:

"Ik ben 62 jaar en van mijn toe jaar af leed ik voortdurend aan zeer zware hoofdpijnen en hevige pijn in mijn schouders. Maar goed twee jaar geleden hield het braken en de hoofdpijnen op, waarom wist ik niet. Ik was stom verbaasd, toen op een goeden dag mijn vrouw mij vertelde, dat ik meer dan twee jaar lang Kruschen Salts ingenomen had. Ik gebruik het nu nog, en raad het ook anderen aan, want ik ken niets beters voor de gezondheid." J. T.

Wat doet U tegen hoofdpijn? Neemt U maar iets om de pijn te stillen, zonder de oorzaak van de pijn weg te nemen? Duizenden doen zoo, trots alle waarschuwingen van geneesheeren. Deze hulpmiddelen onderdrukken slechts de hoofdpijnen; zij verdooven de zenuwen en laten de oorzaak voor wat het is.

Hoofdpijnen zijn bijna altijd het gevolg van een slechte maag en de opeenhoping van afvalproducten, die in het organisme achterblijven en het bloed vergiften. Verwijder deze giften, voorkom dat zij zich opnieuw kunnen vormen en ge zult nergens meer last van hebben. En zoo brengt Kruschen nu een spoedige en blijvende genezing van hoofdpijnen. Kruschen Salts helpt de natuur het gehele organisme volkomen te reinigen van alle schadelijke afvalproducten. Koop vandaag nog een flesch Kruschen en begin morgen met „de kleine dagelijksche dosis.” En U zult al heel gauw voor goed met de hoofdpijnen hebben afgerekend. Kruschen Salts is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Op 't oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Door heel Holland zijn namelijk onder de apothekers en drogisten duizenden flesschen Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken, zonder de gewone flesch Kruschen te openen. En indien U, na de proefflacon opgebruikt te hebben, met 't resultaat niet volkomen tevreden bent, brengt dan de gewone flesch ongeschonden terug naar den leverancier, bij wien U ze gekocht hebt. Hij zal U onmiddellijk en zonder omwegen uw (geheele uitgave) f 1.60 terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proeffpakken uitverkocht heeft.

BUITENGEWONE AANBIEDING

van Piano's, Vleugels, Electriche en Kunstspelpiano's en Kunstspelorgels,

tegen zeer lage prijzen en uitsluitend eerste klas merken, waaronder Bechstein, Blüthner, Berdux, Ibach, Lipp, Schwechten, Perzina, Schiedmayer, Broadwood, Nagel, Adam enz. enz., varieerend van f 200.— tot f 800.—.

Alle instrumenten worden als eenigszins bespeeld aangeboden en worden voor de helft en minder dan de helft van den kostenden prijs geleverd met volle garantie en franco huis. De prijzen der vleugels (alle Mignon of kleine salonvleugels), varieeren in prijzen van f 600.— tot f 975.—.

De electriche kunstspelpiano's varieeren in prijzen van f 500.— tot f 1500.—, Orgels van f 65.— tot f 400.—.

In totaal is een keuze uit ruim 300 instrumenten, welke tegen deze

buitengewoon lage prijzen

worden aangeboden.

Catalogus No. 94 van nieuwe instrumenten van elk gewenscht merk en lijsten van bovengenoemde bespeelde instrumenten worden op aanvraag gaarne verstrekt.

N.V. HEES & Co - DEN HAAG

Frederik Hendriklaan 295

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Dr. H. NANNING'S
KINADRUPPELS
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK en let op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30.

AANKONDIGING VAN PHILIPS

ULTRASOL

Gedeponeerd Handelsmerk

Prof. Dr. J. VAN EBBENHORST TENGBERGEN zegt:

„Door het vitschakelen der kortste ultraviolet-stralen kan de dikwijls bij kwartslampbestraling gemaakte fout van te sterke bestraling niet gemaakt worden. Integendeel kunnen wij zonder schade en zonder te sterke prikkels te veroorzaken het nuttige agens lang laten inwerken, waardoor deze lamp na eenige voorlichting bij uitstek geschikt is geworden voor huisgebruik.”

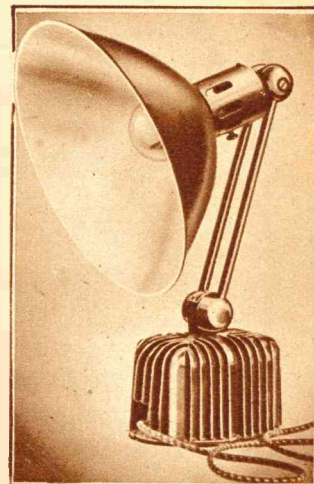
PHILIPS ULTRASOL VERVANGT DE ZOMERZON

Philips vond een nieuwe bron van Ultra-violette stralen

Zoo versterkend als de zon in Augustus, zoo heilzaam is de werking van Philips Hoogtezon, de „Ultrasol” - het populaire apparaat voor den van zon verstoken modernen mensch.

Ook U krijgt te weinig zonlicht en Uw vakantie is lang niet toereikend om dit tekort van een geheel jaar in te halen.

Waarom dan alleen rekenen op een vluchtigen, wisselvalligen zomer? Neemt dagelijks een heilzaam zonnebad met Philips Ultrasol - de geneeskrachtige lichtbron voor ieder huisgezin.

PRIJS FL. 110.—
COMPLEET

PHILIPS

De belangrijkste ontdekking dezer eeuw

Zichtbare vermindering van overtollige dikte.

Omvang van enkel- en kuit in 30 minuten met 2 centimeter verminderd

en wel door inwrijving in de huidporiën met den pas ontdekt

„ETA FETT-RESOLVER”

Een nieuw vetverterend preparaat met direct zichtbare werking. Overtuig U van de waarheid door vóór en na het gebruik den omvang na te meten. Thans zult U niet alleen uw te dikke kuit en enkels, doch ook heupen, borst, dubbele kin of iedere andere ongewenschte dikte aan uw lichaam met den dag zien verminderen. „Eta Fett-Resolver” lost het overtollige vet geheel op en is absoluut onschadelijk.

Prijs: Kleine flacon f 3.25 - Groote flacon f 5.50.

Franco toezending volgt dadelijk na ontvangst van postwissel ten bedrage van f 3.45 of f 5.70 of door storting van dit bedrag op onze Giro-rekening No. 166740. Rembourszendingen met verhooging van kosten.

„ETA” - Kettingstraat 23, Den Haag - Telefoon 80515
(Geopend van 9—8 uur, Zaterdags tot 10 uur.)

VASTE BETREKKINGEN

A-cursussen: kommies, politie-beambte, maréchaussée, mil. politie, verpleger, verpleegster, besteller, spoorweg-beambte, bewaarder(ster), hulpkeurmeester (v. slagers), enz. Goedkoopse briefopleiding. Inl. gratis. Vermeld geboorte-datum.
B-cursussen, voor beginners: praktijk-dipl. boekh., Alg. ontwikkeling, Ned. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, Rekenen, Aardr., Handelsrek., Natuurk., enz. De B-cursussen zijn voor jong en oud en kosten f 15.— in gedeelten. Woordenboeken en atlanten gratis. Lager Onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Na goeden afloop diploma's. Velen verwierven door het diploma boekhouden een goede positie of bijverdienste. Vraag adressen!

ASSO

Prümelaan 16 = Arnhem
Dir. J. van der Bij

ASTHMALIJDE

Het Asthma-poeder van Apotheker BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.